

אתגרת

בשבע 1110 | כ"ה באב תשפ"ד, 29.08.24

המחפנה מתחילתה

התגובות האוהדות בבני ברק, הזוגיות הרדיופנית עם פתחי, שיעור הגמרא הראשון שלו והתביעה מ'אחים לנשק' שטרם הגיעה: רגע לפני שנכנס לעוד שידור של 'הפטריוטס', יותם זמרי מדבר על הכול // יוסף ארנפלד

צילום: עופר עמרם

נעמה מילר, מנהלת אולפנת אמ"ת להבה, שכלה את בעלה הראשון בפיגוע מצמרר אבל החליטה לבחור בחיים // עניין אישי, רבקי גולדפינגר | עשרים שנה היא לא זכתה לילדים, אבל תפילה אחת שלה חוללה מהפך // אביגיל מייזליק

שנת
ה-90
 לפטירת
 הרב קוק זצ"ל

"הצדיקים הטהורים
 אינם קובלים אלא מוסיפים..."
 במלאת פ"ט שנים לעלייתו לגנזי מרומים
 של מרן הרב קוק זצ"ל

הציבור מוזמן

ל"משמר" ליל לימוד חוויתי

ב' בית הרב' רח' הרב קוק 9 ירושלים

יום חמישי | ליל ג' אלול | 22:30

בהשתתפות: סגן ראש העיר אריה קינג, הרב יוסף ויצן, הרב חגי לונדון,
 הרב רא"ם הכהן, תת-אלוף עופר וינטר והרב יוחנן פריד.
 מנחה: הרב אברהם טייץ

סטודיו רבקי שאולון

02:00	ישמח ליבי' - טיש ליל שישי סוחר עם הזמר יוני גנוט
05:15	"ברוך יחד כוכבי בוקר" - ניגוני הכנה לתפילה
05:45	תפילת שחרית (ותיקין)
06:45	אור חדש על ציון נאיר - התוועדות מיוחדת עם הרב אהרל'ה הראל עקיבא מרגליות ותלמידי הישיבה לצעירים.

כיבוד עשיר לאורך כל הלילה | עזרת נשים פתוחה

08:15 הסעות מבית הרב קוק ומגבעת התחמושת להר הזיתים | 09:00 אזכרה מרכזית בציון במרומי הר הזיתים

שבוע הרב קוק סיורים מודרכים לכל המשפחה

לרגל שנת ה-90 לפטירת הרב קוק זצ"ל

בית הרב קוק בשיתוף עיריית ירושלים פותח שערו לציבור הרחב בפעילויות מיוחדות
 בברכת ראש העיר מר משה ליאון וחבר מועצת העיר יהודה פרודיגר

סיורי סליחות בשכונת נחלאות בליווי שחקן
 הסיורים בכל יום בשעות 17:00 - 19:00

ראשון - שלישי | ה' באלול - ז' באלול | (8-10/9)

סיורים מודרכים, סרט במשקפי
 מציאות מדומה (תלת מימד), הצגות והפעלות.
 בין השעות: 10:00 - 18:00 | כל שעתיים

שלישי - חמישי | ל' באב - ב' באלול | (3-5/9)

הכניסה חופשית | לתאום והרשמה בטלפון: 02-6232560

סטודיו רבקי שאולון

מתחילים שגרה בריאה עם

wow

גל' אורן לדניס

מגוון אימונים החל מ-10 ש"

מתאמנים וצוברים כוכבים להטבות	תזונה נכונה	אימונים בבריכה	אימונים בסטודיו	מכוני כושר	אימונים קבוצתיים

4 אימונים קבוצתיים חינם

סרקו והצטרפו
למועדון בריאות
ברמה אחרת

למידע נוסף חייגו *3833

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

"החודש המעודד את הנשמה הישראלית"

חודש אלול מגיע. מזמן לא היינו זקוקים לו כל כך

צילום: אריה לייב אברמס, פלאש 90

סליחות בכותל, ערב ראש השנה תשפ"ד

לנו עתיד יהודי. אנחנו חלק מסיפור גדול. ויש לנו דרך יהודית, דתית, הלכתית, לבטא את האבל הזה. אני מנסה להיזכר מה הרגשתי בהפטרות שבע דנחמתי בשנים עברו. כלומר, אני זוכר את ההפטרות האלה, מכיר בגדול את הטקסטים, חלקים מהם אני אפילו יודע בעל פה, אבל אחרי שעברנו מה שעברנו, פתאום יש להפטרות הנחמה האלה לחן חדש. הן מתנגנות אחרת. השבת, במניין שלנו, בעל הקורא נשנק מהתרגשות כשהגיע לקרשנדו של "כי ניהם ה' ציון ניהם כל חורבותיה, וישם מדברה כעדן וערבתה כגן ה', ששון ושמחה יימצא בא, תודה וקול זמרה". ולא רק ההפטרות, גם הברכות שנאמרות מיד אחריהן, בכל שבת, נותנות כוח: "נאמן אתה הוא, ה' אלוקינו, ונאמנים דברך, ודבר אחד מדברך אחור לא ישוב ריקם". כל מה שקראנו הרגע, כל מה שנשנקו הרגע, יקרה במציאות. האמת שהרבה כבר קרה. והרבה עוד יקרה. דבר אחד לא ישוב ריקם.

4 ואם ככה בחודש אב, תארו לעצמכם מה יתעורר פה השנה באלול. כן, גם אצל מי שלא הכיר עד היום את האטמוספירה של החודש הזה. איזה עולם מופלא עומד להתגלות בפניו. "ירח אלול הבא עלינו לטובה", כתב הרב קוק באיגרת בערב ראש חודש אלול תרע"ו, בשיא מלחמת העולם הראשונה, "החודש המעודד את הנשמה הטהורה הישראלית מני אז. החודש החותם את מערכי השנה העומדת לעבור, יהיה למעיין ישועה ולמקור ברכה, לכל אסירי התקווה ולכל כמהי ישע ופדות". ועוד ציטוט קצר אחד של הרב קוק: "התשובה לא באה למרר את החיים, כי אם להנעימם". יש כל כך הרבה ביאורים של הרב קוק על מושג התשובה, לא את כולם אני מכיר (ובטח שלא את כולם אני מבין), אבל את המשפט הזה שלו מתוך הספר 'אורות התשובה' כדאי לדעת, אפילו בעל פה. בטח אם אתם סובלים מהפרעת דחק פוסט-אלולית כמוני. אז אני חוזר שנית: "התשובה לא באה למרר את החיים, כי אם להנעימם". נכון, לא קל לחזור בתשובה אמיתית, לתקן, אבל המטרה היא לא למרר את החיים אלא להפך. ביום שישי הבא, ג' באלול, ימלאו 89 שנים לפטירת הרב קוק (נכנסים לשנת ה'תשפ"ד), וכמה אנחנו זקוקים השנה לדברים המעוררים שלו, וגם לאיחולים שלו, שהחודש הזה אכן יעודד את הנשמה הישראלית, ויהיה למעיין ישועה לכל אסירי התקווה ולכל הכמהים לישע ופדות. ●

אני לא שולל את זה שהשנה בסליחות של בני עדות המזרח נראה גם מסתננים אשכנזים. בטח בסליחות בכותל המערבי. מה קרה, אם במימונה אתם מקבלים אותו כל כך יפה, אי אפשר בסליחות?

לא רק א' באלול חל השבוע, כידוע, אלא גם א' בספטמבר. יחדשהו הקדוש ברוך הוא עלינו ועל כל תלמידי ישראל, בכל מקום שהם, לטובה ולברכה. בעיקר על כל אלה שמתחילים השבוע מסגרות לימוד חדשות. ישיבה חדשה, בית ספר חדש, גן חדש, בית אבות חדש. התחלה חדשה, בכל גיל, דורשת תקופת הסתגלות. אני חושב שעצם הידיעה הזאת בכוחה להקל על הקשיים של ההתחלה. לדעת שזה רק עניין של זמן. בסוף בעזרת ה' יהיה טוב, גם באמצע. ויש עוד משהו שיוכל להקל, כבר עכשיו, על קשיי הקליטה של החדשים במסגרות השונות: לחייך אליהם. זה נשמע אולי פשוט, פשטני אפילו. אתם יודעים מה? אתם צודקים. אז למה לא כולם עושים את זה? את הדבר הבסיסי ביותר, האלמנטרי ביותר, וגם האפקטיבי ביותר - להאיר פנים? בכל שנה, ביום הראשון ללימודים, אני מספר לילדים שלי על גדי ליכט. זה כבר הפך לקאלט משפחתי: נו, אבא, התיק מוכן, ההסעה עוד מעט מגיעה, מה עם הסיפור על החיוך של גדי ליכט? גדי היה הבחור שחיך אליי ביום הראשון בישיבה בירושלים, לפני שלושים שנה. החיוך הזה הציל אותי. הייתי אבוד, לא מצאתי את החדר שלי ולא את המיטה שלי, ובטח לא את המקום בבית המדרש. הייתה שם הרבה בדידות והרגשה שככה יהיה פה כל השנה, ואפילו דמעות (בסתר, בשירותים). אבל בחור אחד האיר לי פנים, וברגע אחד הוציא אותי מאפלה לאור גדול. בעצם, לאור קטן. אבל לא הייתי צריך הרבה יותר מזה. יש המון מדריכים ועצות ליום הראשון ללימודים, בטח בשנה מאתגרת כזאת. אני מוסיף רק עצה אחת קטנה משלי: תהיו גדי ליכטים!

1 השבת נברך את חודש אלול. בשנים עברו הייתי נמנע מלהזכיר את המילה "אלול" בטור לפני שנכנסנו, ראשנו ורובנו, אל החודש הטעון הזה. והאמת שלא רק בטור, גם ביני לבין עצמי, ניסיתי לדחות את הקץ. מה אלול? למה אלול? עכשיו אוגוסט, קיץ, חופש, אבטיח, אל תדברו איתי על שופר. אל תפריעו לי באמצע הספרינג. למעשה, אפילו כשראש חודש אלול הגיע, אמרתי לעצמי שבעצם הוא עדיין לא כאן. כי הרי היום הראשון של ראש חודש אלול הוא בכלל ל' באב (טוב, את זה הבאתי מימיי כתלמיד בינוני בישיבה, שמנסה לדחות כמה שאפשר את תחילת זמן אלול התובעני). קול דודי עוד לא דופק. והאמת היא שגם כשהחודש נכנס, לכל השיטות והדעות, הייתי מרגיע את עצמי שיש עוד זמן עד ראש השנה עצמו. ועד יום כיפור בכלל, יש עוד יותר מחודש. וחוף מזה, יום כיפור הוא לא בחודש אלול. אלא רק בחודש תשרי. ובעצם גם ראש השנה לא בחודש אלול. בקיצור, יש עוד מלא זמן. דיה לחרדה בשעתה. אז נכון, בני עדות המזרח מתחילים באמירת סליחות כבר בתחילת החודש, והם מכריזים בכל לילה: "בן אדם מה לך נרדם?! אבל בסדר, אני אשכנזי, אני יכול עוד קצת לנמנם".

2 אבל השנה זה סיפור שונה, ונראה לי שלא רק אצלי. השנה רבים מצפים לחודש אלול, חודש הרחמים והסליחות. מחכים כבר לשופר המעורר. מחכים להתחיל להגיד פעמיים ביום את המזמור המחזק "לדוד, ה' אורי וישעי, ממי אירא? ה' מעוז חיי, ממי אפחד? ... אם תחנה עליי מחנה לא יירא ליבי. אם תקום עליי מלחמה בזאת אני בוטח" (מכירים את הסיפור המדהים של ספיר כהן, החטופה ששוחררה עם הפרק הזה בתהילים? אם לא, חפשו בגוגל "ספיר כהן + מזמור כז"). מחכים ל"אבינו מלכנו" של עשרת ימי תשובה. מחכים ל"ג מידות של רחמים בסליחות. ואפרופו סליחות, אני לא שולל את זה שהשנה בסליחות של בני עדות המזרח נראה גם מסתננים אשכנזים. בטח בסליחות בכותל המערבי. מה קרה, אם במימונה אתם מקבלים אותו כל כך יפה, אי אפשר בסליחות? תרבחו ותתוודו. ובעיקר אנחנו מחכים לשירים ולניגונים של חודש אלול. מחכים שמכניסי הדמעות יכניסו את כל הדמעות שלנו. נראה לי שהשנה יגדילו בשמיים את מספר המלאכים מכניסי הדמעה. ואגב, לפיוט הזה יש המשך פחות מוכר, כי הוא לא חלק מהלחן, אבל כמה הוא רלוונטי השנה: "הזכירו לפניו, השמינו לפניו, תורה ומעשים טובים של שוכני עפר. יזכור אהבתם ויחיה זרעם, שלא תאבד שארית יעקב. כי צאן רועה נאמן היה לחרפה, ישראל, גוי אחד, למשל ולשנייה". כן, לא נעים להודות, אבל ברגע אחד, ביום אחד, הפכנו מהמעצמה החזקה במזרח התיכון ללעג וקלס בגויים, למשל ולשנייה. וואו. ועכשיו אני נזכר בקטע שמגיע מיד אחר כך בסליחות: "מרן דבשמיא לך מתחנן, כבר שביא דמתחנן לשבויה". ובתרגום לעברית: אדוננו שבשמיים, אנחנו מתחננים אליך, כמו שבוי שמתחנן לשבויו. בשנה שעברה זה היה דימוי רחוק מהעולם הקדום. השנה זאת מציאות חיינו.

3 איזה אלול הולך להיות פה השנה. הרי אפילו לתשעה באב, היום הקשה והעצוב ביותר בשנה, הייתה ציפייה. רבים כל כך צמו בו לראשונה. התחברו לציון הדרך במעגל השנה היהודי שמזכיר להם שההתמודדות האישית שלהם בשנה האחרונה היא לא סיפור מקומי שמתחיל ונגמר בשבעה באוקטובר בעוטף עזה. יש לנו עבר יהודי, ובעיקר יש

ונצצק

אָל ה' אֱלֹקֵי אֲבֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוֹ

עצרת תפילה בכותל המערבי ערב ראש חודש אלול תשפ"ד

שני

כ"ט אב (2/09)

17:15

**ברחבת הכותל המערבי
בירושלים**

ערב חודש הרחמים והסליחות
בתפילה לניצחון המלחמה בצפון
ובדרום, לשיחרור החטופים, שמירת
החיילים ורפואת הפצועים.
בהודיה לה' על החסדים הגדולים.
**בהשתתפות: רבנים, חיילים, משפחות
חללים וחטופים, בני ישיבות וקהל רב**

שידור חי

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

רכבת ההפתעות

ביום שני האחרון "נתקעת" עם הילדים בזמן שאשתי נסעה לעבודה. יש מי שיאמר שהמירכאות במשפט הקודם הופיעו בטעות במילה "נתקעת" במקום במילה "עבודה", והמישהו הזה יהיה צודק לחלוטין. קשה לי להאמין שלאשתי אכן יש מטופלים בשבוע האחרון של אוגוסט, כנראה סתם הלכה לשבת במזגן במשך שבע שעות. ואני יכול להבין אותה, אנחנו הורים לאותם צאצאים. על כל פנים, התוצאה הייתה שאני נאלצתי לחשוב על תוכנית לבילוי חדיימי חדי-הורי עם הילדים. לא כי מאוד דחוף לי שיהיה להם כיף, אגב. סתם כדי שאני אוכל להרגיש שאני אבא טוב. ויש הבדל. הו, איזה הבדל.

אז ניגשתי אל קבוצת הוואטסאפ של החברה ושאלתי אם למישהו יש רעיון. התגובות נעו בין "שמעתי שמוזיאון המדע ממש מוצלח" ובין "שמעתי שתאורטית עד גיל 12 עדיין לגיטימי להשאיר את הילדים בקופסת קרטון מחוץ לתחנת מכבי האש ולברוח". החברה עברו אוגוסט קשוח. באשר לי, הסבירות שאני לוקח אותם איתי עד ירושלים הייתה וזה לסבירות שאפקיד אותם בידי לוחם אש אלמוני. סבירות נמוכה, תירגעו. או אז נזכרתי במשפט סיני עתיק ששמעתי פעם: לפעמים המסע עצמו הוא היעד (אני לא באמת יודע אם זה פתגם סיני עתיק, אבל אם זה לא אז הסינים צריכים לעשות חתיכת חשבון נפש כי זה יושב עליהם בול). במילים אחרות, החלטתי לקחת את ארבעת היעקבינים לאנשהו ברכבת, ותהא הרכבת האטרקציה. ולגבי היעד - ה' יעשה הטוב בעיניו.

אז העמסתי את הילדים על האוטו ונסענו לתחנת הרכבת בקריית אריה. עם כניסתנו לתחנה נוכחנו לגלות שבמדינת ישראל בנוסף לרכבת רגילה, יש גם רכבת קלה! ועוד אחת כזו שפועלת. היינו כחולמים. אמרתי לילדים שאנחנו ניסע ברכבת הקלה כדי לחוות משהו קצת אחר. לעבודה שהרכבת הקלה הייתה זולה משמעותית מרעותה הכבדה ממנה גם היה משקל מסוים בהחלטה, לא אשקר לכם.

בשלב הזה הילדים כבר נורא רצו לדעת לאן נוסעים. אם הם היו סינים הם לא היו מעזים לשאול שאלה כזאת. "אנחנו נוסעים כדי לנסוע!" הסברתי להם, "המסע עצמו הוא היעד!". "אם ככה לא נגיע אף פעם", אמר היעקבין הבכור, כאילו דנתי אותם עכשיו לחיים של נוודות. "אל תדאג", הרגיע יעקבין מספר 2 את אח שלו, "אמא תכריח אותו להחזיר אותנו". ילד מסכן, לא מכיר את אמא שלו.

איך שלא יהיה, התחנות חלפו ביעף ואני חשבתי לעצמי שעם כל הכבוד לסינים אני באמת צריך להתחיל לחשוב איפה אני יורד מהרכבת הזאת. נשאתי תפילה לשמיים שישלחו לי איזה סימן, ובאמת התחנה הבאה שהרכבת עצרה בה הייתה תחנת יהודית. זה שם התחנה חברים, ואם זה לא סימן משמייים אז אני לא יודע מה כן. הרי אני עצמי יהודי, ומה מתאים לי יותר מאשר תחנה יהודית? ונכון, תחנה לפניה הייתה שאול המלך ותחנה אחריה קרליבך, אבל כשיהודי מחפש סימן משמייים לא צריך להתקטנן איתו.

יצאנו מהתחנה ישר למתחם שרונה. שיחוק רציני אם אתם שואלים אותי ורק אותי. את הילדים שלי אל תשאלו, כי לא

נרשמה התלהבות. "אם המסע זה היעד, אז מה זה?" התפלסף הבכור. "זה מתחם שרונה נשמה, שחרר אותי", איפסתי אותו והתקדמתי. בכניסה לשרונה, מי שמכיר, יש מרתף ויסקי ורצה הבורא ואני מכיר את אחד הבעלים של המרתף. אז ירדנו להגיד שלום. את פנינו קיבל אחד השותפים האחרים במקום, ולשמחתי הוא הסכים להסביר קצת לילדים על המרתף. "אתם יודעים כמה סוגי ויסקי יש פה?" הוא שאל אותם. "אל תגלה להם!" הזדעקתי. "ילדים תתחילו לספור", שלחתי אותם למשימה שתעביר לנו בכיף שעה וחצי והתיישבתי ליד האדון. "תן לי שוט מהוויסקי הכי יקר שלך!" הכרזתי. "זה עשר אלף שקל", הוא ענה. "אז תן לי כוס מים מהברז!" הכרזתי באותו הפאנוס בדיוק והורדתי את השוט במכה אחת, כמו גבר. הילדים התייאשו מהספירה בערך בבקבוק העשרים ובצדק, היו בסך הכול סביב 1,750 בקבוקים, כך לדברי האדון. אבל מה, אפילו לא פחית קולה אחת. יש פה איזה מסר, תרכיבו אותו לבד.

יצאנו מהמרתף הצונן אל המכבש חשוף השמש שהוא מתחם שרונה. במרחק כמה מטרים משם מצאנו מרכז מבקרים שבטבורו מזגן פעיל. אז נכנסנו והעמדנו פנים שאכפת לנו מהיסטוריה. "אדוני, אם אתם לא מתכוונים לרכוש שום דבר אני אצטרך לבקש מכם לצאת", אמר הבחור בדלפק, "אם אתם רוצים, יוצא מכאן סיור ממש עוד עשר דקות למוזיאון ולבית הבד". "יש מזגן במוזיאון?" שאלתי. "כן", הוא ענה. "נמכר!" הכרזתי ויצאנו לסיור בעקבות הטמפלרים שבנו את המקום. הטמפלרים הללו, למי שלא מכיר, היו גרמנים נוצרים שהגיעו במאה הקודמת לקודמת להפריח את השממה ולהכין אותה לבואו של מושיעם, הלוא הוא אותו האיש. "איפה ישנם עוד אנשים כמו אותו האיש", צריך היה להיות הסלוגן שלהם אבל לך תסמוך על יקים שיביאו אותה בסלוגן מחוכם.

נכנסנו לבית הבד ולמדנו על המכונות השונות שמסייעות לייצור השמן. "מה עושה המכשיר הזה?" שאל יעקבין מספר 2. "זה המזגן, ילד", ענה המדריך, "תפסיק להישען עליו, אתה חוסם את כל האוויר". יש מצב שהמדריך היה בעצמו טמפלר. לעולם לא נדע.

עשינו סיבוב במוזיאון ולמדנו הרבה, בעיקר שהיעקבינים הקטנים שיהיו בריאים לא מתעניינים בכלל בהיסטוריה. אחר כך המשכנו למנהרה תת־קרקעית שעוברת ממסעדה מקומית ישר אל מרתף הוויסקי שאותו כבר הכרנו מתחילת הביקור. "במרתף הזה יש כ־1,400 בקבוקי ויסקי", הסביר המדריך. "1,750", תיקן אותו היעקבין הבכור ביובש, ואת המבטים המזועזעים שקיבלתי מההורים האחרים בסיור אתם יכולים לדמיין. "הוא שותה רק כשהוא עצוב", חייכתי לעברם. אם כבר אז כבר.

סיימנו את הסיור ועשינו דרכנו בחזרה לרכבת הקלה והביתה. נכנסנו לבית כשאנחנו מזיעים אך מזיעים. דקות מאוחר יותר נכנסה גם אשתי כשהיא רעננה כפי שלא נראתה מזה זמן. "איך היה בעבודה מאמי?" שאלתי. "פחות חשוב מה היה בעבודה", היא אמרה, "המסע עצמו היה היעד". נו, נו, ידעתי ששמעתי את המשפט הזה איפשהו. ●

נכנסנו והעמדנו פנים שאכפת לנו מהיסטוריה. "אדוני, אם אתם לא מתכוונים לרכוש שום דבר אני אצטרך לבקש מכם לצאת", אמר הבחור בדלפק, "אם אתם רוצים, יוצא מכאן סיור ממש עוד עשר דקות למוזיאון ולבית הבד". "יש מזגן במוזיאון?" שאלתי. "כן", הוא ענה. "נמכר!" הכרזתי

- אלמלא ניתנה תורה היינו לומדים צניעות מחתול
- נכון
- אבל כן ניתנה תורה
- נכון
- אז בשביל מה החתול?
- התקבלת

יום שישי ארוך, אז אני יושב על הספה ובוהה כדי לוודא שנצליח להיכנס לשבת עם הלשון בחוץ

הסיבה שמדענים הם היחידים שמתלהבים מהאפשרות למצוא חיים בכוכבים אחרים היא כי בכוכב הנוכחי אין להם

בזמן שלוקח לי להחליט איזה פודקאסט לשמוע באוזניות בזמן שטיפת הכלים כבר היה אפשר לשטוף את הכלים ובאמת ברוך השם זה מה שאשתי עשתה

סופרים את הימים לחתונה?

בראש סרוג BOPO

בשעה טובה לכל הטבה! עוברים עכשיו למכבי ונהנים ממגוון הטבות בלעדיות

לחיים בריאים יותר עולם של הטבות באפליקציית קאקטוס של מכבי עם מאות פעילויות כושר ובריאות בפריסה ארצית רק ב-25 ש"ח לפעילות, עד 4 פעילויות בחודש ללא הגבלה וללא התחייבות, 2 פעילויות ראשונות ללא עלות.	פנים חדשות חדש ובלעדי במכבי! SMILE טיפול חדשני במרכזים הרפואיים של ד"ר לוינגר, ניתוח לייזר השומר על יציבות הקרנית עם זמני החלמה קצרים במיוחד	רואים שאתם מתרגשים משקפיים חנים לגילי 8-18 ומשקפי ראייה ב-50% הנחה מגיל 18 גם לחברי מכבי זהב עדשות מגע ב-50% הנחה לחברי מכבי שלי
	חיוך בלב שמח הלבנת שיניים תוך שעה וטיפול שיננית ב-50% הנחה פעמיים בשנה	היופי שבבריאות 17% הנחה על כל הטיפולים האסתטיים ברשת מרפאות ד"ר להבית אקרמן ובמרכז הרמוניה - שערי צדק

מכבי איתכם בהכנות ובהתרגשות לשמחה עם מדריך שמחות הכולל טיפים ותכנים מקצועיים לכל המשפחה, מאת מומחי מכבי

לקבלת המדריך
סרקו את הקוד

*בכפוף לתקנון השב"ן

הצטרפו עכשיו למכבי | 4535 *

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

ילד סוג אל"ף

בתוך תוכי אני עדיין ילד מפוחד שהרצועות של התיק לוחצות לו על הכתפיים. אז איך לילד הזה יש כתאום נכד שעולה לכיתה א'?

טוב די עם הבדיחה הזאת, ברור שהיו שולחנות. רק את הגלגל עדיין לא המציאו.
אי אז בשלהי שנות ה־70 היו לנו הרבה פחות אפשרויות. ההורים לא קבעו איפה נלמד, העירייה פשוט שיבצה אותנו בבית הספר שהיה הכי קרוב לבית. לא היה טלפון לכל ילד כי אפילו טלפון נייד לא היה בכל בית, אנשים חיכו שנים על גבי שנים כדי שיתקינו להם קו ולא יכלו לעבור למתחרים כי הייתה רק חברת טלפונים אחת. כשחזרנו הביתה בסוף יום הלימודים לא התלבטנו מה לראות ביוטיוב. היה רק ערוץ אחד וגם בו לא היה מה לראות בצהריים, אלא רק אחרי חמש וחצי ורק אם ההורים הרשו. באמת, אני די בטוח שהיה פעם דבר כזה, סמכות הורית.

להפסיק לשלב ידיים

איכשהו נראה לי שפעם היה פשוט יותר להיות פה ילד. לנו לא היו בסופרמרקט מדפים עם מבחר ענק של חטיפים ו־200 סוגים שונים של מעדני חלב, ההורים לא היו מזמינים לנו בגדים וצעצועים מאלי אקספרס (נכון, כי עוד לא המציאו את האינטרנט), החנויות היו נסגרות בין שתיים לארבע ולא נסענו בקיץ לחופשות בחו"ל, מקסימום לאיזה בית הבראה אם ההורים היו חברי הסתדרות. אבל היינו הולכים לשחק עם חברים כל יום אחרי הצהריים, וההורים היו חוזרים מהעבודה כשעוד היה אור בחוץ ואומרים לנו שאנחנו דור מפונק שלא מבין שפעם היה הרבה יותר פשוט להיות פה ילד.
בדיעבד אני יודע שכשהייתי בכיתה א' ריחפה בחלל האוויר הטראומה של מלחמת יום הכיפורים, שהייתה עדיין טרייה וכואבת. אבל כילדים לא ידענו שאנחנו חיים במדינה שניצלה בעור שיניה מסכנה קיומית. מעולם לא שמענו אזעקה, רק את הצפירות של ימי הזיכרון שמאוד ניסינו להתאפק לא לצחוק במהלכן ואף פעם לא באמת הצלחנו. מקלט היה המקום הזה שמתפללים בו בבוקר, עושים בו חוגים אחר הצהריים, ופעם בכמה חודשים יורדים אליו בצורה מסודרת כחלק מתרגיל ביטחוני, אף פעם לא על באמת.

הנכד שלי רק בן שש אבל הממ"ד הוא חלק טבעי לגמרי מהחיים שלו. הוא כבר שמע אזעקות אינ"ספור, בשנה האחרונה אבא שלו היה יותר בצבא מאשר בבית ואמא שלו עשתה שמיניות באוויר כדי לשמור על חיים נורמליים. בעיני המבוגרים הוא כל הזמן רואה דאגה וחרדה, למרות שהם משתדלים מאוד להסתיר את זה ממנו. כשאני הייתי בכיתה א' המלחמה הייתה משהו שהיה ונגמר. אצלו המלחמה היא כאן ועכשיו, גם אם הוא לא קורא פושים מלחיצים בטלפון ולא מקשיב לחדשות בכל שעה.

בשבוע הבא הנכד שלי מתחיל כיתה א', ובאמת שאין לי מושג איך זה קרה. עמוק בפנים אני עדיין אותו ילד מפוחד שהרצועות של התיק לוחצות לו על הכתפיים, שמביט בחשש בנפילים מכיתה ג' ומשלב ידיים כמו שהמורה אומרת, אבל שואל את עצמו מתי יוצאים לשחק בארגו החול, כמו שהיה בגן.

הנכד שלי מתחיל בשבוע הבא את כיתה א', ואולי באמת הגיע הזמן להפסיק עם השטויות ולהתחיל לדאוג לעתיד המדינה. כדי שבעוד כך וכך שנים, כשהנכד של הנכד שלי יעלה לכיתה א', גם הוא יוכל להסתכל על סבא שלו במבט מתוסכל ולהגיד לו: "נו סבא, אולי מספיק עם הבדיחות?"

מה יקרה פה כשהנכד שלו יעלה לכיתה א'? הנכד איתן בדרך לבית הספר

בכיתה א' היה לי ילקוט מעור, שיוצר על פי התקנים המחמירים לשמירה על בריאות התיק, פחות על בריאות הילד. התיק היה נוקשה וכבד, כיאה לתקופה שבה כל מוצר היה אמור להחזיק מעמד כל החיים ולא להתפרק אחרי חודשיים, רק לפרק את הילד שסוחב אותו

בשבוע הבא הנכד שלי מתחיל את כיתה א'. לא, לא בן. נכד. כן, שלי. זאת אומרת הבן של הבן שלי. שגם הוא מכחיש כל קשר אליי. כמו הבן שלו, כלומר הנכד שלי, שלא מזמן נאנח ואמר למישהו: "אתה יודע, אתה מספר בדיחות כמו סבא שלי". למקרה שזה לא ברור, זו לא הייתה מחמאה.

המשפט השגור בפיו של הילד, כלומר הנכד, הוא "סבא, מספיק עם השטויות". הוא ילד חכם, לא במקרה קיבלו אותו לכיתה א'. ואל תטעו, לא כל אחד מתקבל. אני למשל שאלתי אותו לפני כמה ימים אם גם אני יכול להצטרף אליו לכיתה א' ונעניתי במבט הקבוע של "מה יהיה עם השטויות שלך, סבא". ללמדכם שלא רק אותי לא מקבלים, גם הבדיחות שלי לא מקובלות. למזלי הוא עדיין לא יודע לקרוא את ההבלים שאני הולך לכתוב פה, אם כי במהלך השנה הקרובה גם הפער הזה עומד להיסגר, כי - לא זוכר אם כבר אמרתי - בשבוע הבא הוא עולה לכיתה א'.

קצת מוזר שיש לי נכד שעולה לכיתה א', בהתחשב בכך שאני עדיין חולם בלילות שאני בכיתה י"ב, יש בחינת בגרות ואין לי מושג מה החומר. עזבו י"ב, אשתי אומרת שאני מתנהג כמו ילד בגן, ותסכימו איתי שקצת מוזר שלילד שעולה לכיתה א' יש סבא ברמה של פעוטון. וסליחה כמובן מילדי הפעוטונים.
באיזשהו מקום במוחי המדולדל אני זוכר במעומעם את היום הראשון שלי בכיתה א'. זה היה אי אז בשלהי שנות ה־70, היה לי ילקוט (אז עדיין לא קראו לזה תיק) מעור, שיוצר על פי התקנים המחמירים לשמירה על בריאות התיק, פחות על בריאות הילד. התיק היה נוקשה וכבד, כיאה לתקופה שבה כל מוצר היה אמור להחזיק מעמד כל החיים ולא להתפרק אחרי חודשיים, רק לפרק את הילד שסוחב אותו. מכיוון שתאי אחסון (לוקרים) היו רק בסדרות אמריקניות שהיינו רואים בשחור-לבן, היינו סוחבים כל יום את כל הספרים והמחברות מהבית אל בית הספר, ואז מבית הספר אל הבית. כן ילדים, לכן קוראים לזה בית ספר. לא, לא בצפר. בית ספר.

עוד לא המציאו את השולחן

רק בכיתה ד', כמדומני, הבנו שלא חייבים לסחוב כל יום את הספרים, אפשר גם לאבד אותם איפה שהוא ולהגיד למורה שהכלב אכל אותם יחד עם המחברת ושיעורי הבית. אבל המורה לא האמינה לנו משום מה, אולי בגלל שאני כל כך עתיק שבתקופה שבה גדלתי עדיין לא המציאו את הכלבים. סתם, המציאו. אבל לך תסביר את זה לנכד שלי שבטוח שגדלתי בתקופת האבן במערות בלי חשמל. ומים. וחמצן.

מה שאני זוכר מהיום הראשון בכיתה א' זה את ריח העור הטרי של הילקוט שהרצועות שלו שפשפו לי את הכתפיים. את ההמולה במסדרון של התלמידים מהכיתות הגבוהות, שנראו לי ענקיים ומפחידים גם כשהם חייכו אליי. את הפלקטים על הקירות עם ציורי האותיות שאת חלקן כבר הכרתי, אבל עדיין לא ידעתי לחבר אותן למילים. בוודאי לא ידעתי שיום יבוא והאותיות האלה יהיו המקצוע שלי והאמצעי לאכול לכם את הראש כאן כל שבוע.

בעיקר אני זוכר שישבנו שלושה ילדים ליד כל שולחן, עד היום אין לי מושג למה. אולי בגלל שאחר כך המורה הצמידה את השולחנות אלה לאלה ועברנו לשבת בקבוצות. אולי בגלל שלא היו מספיק שולחנות כי עדיין לא המציאו אז את השולחן.

דירקטוריון והנהלת רשת אורט ישראל מברכים את בתי הספר הזוכים, ומצדיעים למנהלים ולצוותי ההוראה והמינהל שהובילו את בתי הספר להישגים האלו.

רשת אורט ישראל מובילה עם 46 בתי ספר מצטיינים: אחוז ההצטיינות הגבוה ביותר בישראל

אלה 46 בתי הספר שזכו במענקי הצטיינות ממשרד החינוך, ובאות הערכה על ההתקדמות המשמעותית ביותר במדדים ערכיים, חברתיים ולימודיים בקרב תלמידיהם:

אורט קציני ים, אשדוד
אורט אולפנת הראל, נהריה
אורט אולפנית לבנות, טבריה
אורט שחקים, נהריה
אורט מגשימים, בית שאן
אורט ישיבת מערב שומרון, אלקנה
אורט רבין, גן יבנה
אורט מקס שיין, רחובות
אורט מלטון, בת ים
אורט זאב בויס, קרית גת
אורט מקיף אריה מאיר, קרית גת

אורט חלימי שאפעי, עכו
אורט קרית ביאליק, קרית ביאליק
אורט אולפנת השומרון, אלקנה
מדרשית נעם אורט, כפר סבא
אורט הקריה למנהיגות ולמדעים, לוד
אורט גוטמן, נתניה
אורט עטרת רחל, בני ברק
אורט הנרי רונסון, אשקלון
מקיף אורט, ערד
אורט אולפנת השחר, בית שאן
אורט מקיף שלאון, קרית גת
אורט, ביר הדאג'

אורט יגאל אלון, נוף הגליל
אורט אולפנת – לבנות ולהבנות, יבנה
אורט גמנסיה עתידים לילנטל, רמלה
אורט אולפנת שלהבת, שוהם
אורט ב"ס תיכון אורנית, אורנית
אורט נווה שרה הרצוג, בני ברק
אורט מקיף דתי גרוס, קרית גת
אורט שלומי, שלומי
אורט במעלה, טבריה
אורט פסגות, כרמיאל
אורט מקיף כרמים, כרמיאל

אורט סאג'ור, סאג'ור
אורט אלון, עפולה
אורט בן גוריון, עפולה
אורט ישיבה תיכונית, מעלות-תרשיחא
אורט ישיבת מתיבתא, בית שמש
אורט רמת יוסף, בת ים
אורט מח"ט מרום, עכו
אורט אלמותנבי, כסייפה
אורט מקיף עירוני א', אשקלון
אורט אלהואשלה, קצר א-סר
אורט אפרידר רונסון, אשקלון
אורט אמירים, בית שאן

להעז > לחדש > לתרום > להוביל!

מניפה של גבורה

הספר שנולד לי השבוע אחרי הרבה לבטים, מבקש לספר על הגבורה והרעות שהתגלו באותו יום מר דווקא על רקע הכישלון ההרתעתי והמודיעיני

היו מפקדים, של נחישות במקום של היעדר סיוע, של אנשים שבחרו להתגבר על הפחד המצמית ולהיכנס לתופת כדי להילחם או לחלץ.

ממש כמו שיצטרכו ללמוד את הכשלים ולהסיק מהם מסקנות, ולטפל באחראים וללמוד איך לפעול אחרת, כך גם הגבורה והרעות צריכות להילמד. לא רק כי מגיע לאנשים שיספרו את סיפורם ואת מסירותם, אלא כי מגיע לנו, לעם הזה, לדעת מה היה שם, ומגיע לעם הזה לדעת ממה הוא עשוי. וטוב מוליד עוד טוב, וגבורה היא הוכחה ליכולת נסתרת שטמונה ברבים מאיתנו ויוצאת לאור ברגע הנכון, ברגע של רצון להציל משהו אחר.

גיבורי היום הזה הם רבים. חלקם כבר לא איתנו, אחרים עוד מתקשים לספר או ענווים מכדי לפרסם, או סתם לא עושים מזה סיפור. כדי להחליט מי יהיו המרואיינים בספר קראתי המון חומרים, צפיתי בהרבה כתבות והסתייעתי בתחקירנית חרוזה (תודה, הודיה). החלטתי שאצור מניפה של גבורה. 13 פרקים שכל אחד מהם מביא אב טיפוס של גבורה שהתגלתה בשמחת תורה: משפחה שנלחמה על חייה בקיבוץ, כיתת כוננות, אזרחית מאופקים, והמפקדת התורנית של משטרת שדרות שלחמה על הגג באותו יום. חיילים שנלחמו במחבלים שפלשו למוצב שלהם, וקצין שהזעיק את חייליו בלי פקודה. ויש שם הכול מהכול - אנשים ונשים, קיבוצניקים ותושבי אופקים, חרדים ודתיים וחילונים, וגם קצין דרוזי וגשש בדואי. פסיפס שלא הורכב כפוליטיקלי קורקט. זאת הייתה המציאות. זה העם שלנו.

החזרה ליום הזה שוב ושוב הייתה לא פשוטה. בראיונות הייתי לגמרי עם האנשים ועם הסיפור שלהם. חוויתי את חוסר האונים, את ההבנה המחלחלת לתוך התודעה שהמשימה מוטלת על שכמם ואין אף אחד שיכול לעשות את מה שהם יכולים, ואת הפחדים שלהם (כן, גיבורים הם לא כאלה שאינם מפחדים, הם אלה שכובשים את יצר הפחד), ובדקתי איתם איך חיים עם כל זה אחרי. הייתי כולי שלהם, ועדיין גם נוח היה שם איתי. הוא איפשר לי את המפגש הנקי, החשוף, עם אנשים שחוו שכול ועם כל מי שחוה את הקושי של היום הזה. היה שם איזה קליק מידי שלא היינו צריכים לדבר עליו, ושפה משותפת על-מילולית שאיפשרה לפתוח את הלב.

הפרק האחרון בספר עוסק בנוה. בחור צנוע שהיה נכנס לבית הכנסת ומחביא את הנשק המשוכלל שלו מסיירת מטכ"ל, כדי שלא יסתכלו ולא יתלחשו, ומה הוא היה אומר על כך שאני מספרת עליו ככה לכולם, ואיך בוחרים מה מספרים ומה מותירים בחוץ, ואיך זה אפשרי שהוא, השובב הזה, הצחקן הזה, חקוק בספר? דרך הפרק הזה אפשר להבין קצת עד כמה כל אחד מההרוגים והנרצחים שלנו בשנה האחרונה הוא עולם ומלואו, ושמהלכים בינינו אנשים גדולים.

בסוף הקיץ שעבר קיים משרד המורשת פסטיבל מיוחד ובו הרצאות מגוונות באתרי מורשת. אני הוזמנתי על ידי עידו קהת, תושב קיבוץ דפנה ומנהל מוזיאון הרעות במצודת כ"ח (שמאז שמחת תורה לא נמצא בביתו), להעביר הרצאה על המצב. בזמנו המושג "מצב" היה שם קוד לסדקים הולכים וגדלים בחברה הישראלית. דווקא שם ודווקא אז החלטתי לקרוא להרצאה שלי "רעות - סוף?" וביקשתי להראות שהעם שלנו יודע לייב, אבל יש בו ערבות הדדית מבוססת היטב ומרקם החיים במדינה שלנו עדיין יציב. שהרעות לא תמה. חודש וחצי אחר כך ראינו כולנו את עוצמתה של הרעות הזאת, שעדיין חיה ופועמת בנו יותר מכפי שיכולנו לנחש. חלקים מכל זה השתדלתי להנציח ולצרור בספר, כדי שייזכרו עוד שנים קדימה. ●

הייתי כולי שלהם, ועדיין גם נוח היה שם איתי. הוא איפשר לי את המפגש הנקי, החשוף, עם אנשים שחוו שכול ועם כל מי שחוה את הקושי של היום הזה. היה שם איזה קליק מידי שלא היינו צריכים לדבר עליו, ושפה משותפת על-מילולית שאיפשרה לפתוח את הלב

פעם חשבתי שספר הוא כמו תינוק. אולי בגלל שהעבודה עליו אורכת זמן רב ומחייבת המתנה, או אולי בגלל השיר 'איך שיר נולד' של יהונתן גפן, שמדמה את היצירה לתינוק ומגלה שהוא מתחיל מבפנים ומתגלגל החוצה. ובכן, טעיתי. ספר ושיר לא דומים לתינוק. הם לא קמים בלילות ומבקשים לאכול, הם לא סובלים מכאבי בטן, אי אפשר להחזיק אותם ולנחם או להצחיק. בואו, הם לא בני אדם שלמים.

אבל הדרך שספר עובר מהמחשבות אל המחשב ומשם אל הדפוס היא סוג של בריאה, ותהליך היצירה כולל קשיים והתלבטויות ודפיקות לב חזקות וגם התרגשות גדולה. ובסוף הספר הולך לבד. כל אחד קורא אותו מהעניינים שלו, דרך המסגרות והפרשנויות האישיות שלו, ומאמץ אותו אל ליבו אחרת.

החל מסוף השבוע הזה אני חובקת ספר חדש שנקרא 'במקום שבו צריך אותי'. הוא התחיל בטלפון של מנכ"ל הוצאת ידיעות ספרים, דובי איכנולד, חודש ועשרה ימים אחרי שמחת תורה. בכירי ההוצאה חשבו שהספרים שייוולדו מאירועי שמחת תורה ייתנו הרבה מקום לכאב, לקטסטרופות ולקושי, ובצדק. הם החליטו שלצד זה חייבים לתת מקום גם לסיפורי הרעות והגבורה, לשאר הרוח ולמסירות הנפש של עם ישראל ביום ההוא. והם רצו שאני אכתוב ספר כזה.

דובי הרים אליי טלפון וסיפר לי על הרעיון. התלבטתי עד העצם. אז עוד לא ידעתי איך מצרפים בחזרה אותיות למילים, אז ספר שלם? לא ידעתי איך אתמודד עם החשיפה לקושי ולכאב של יום שמחת תורה. הרי זה המצע שעליו צמחה הגבורה.

אנשי ההוצאה האמינו שכדאי, ושחררו את לחץ הדד-ליין והראשוניות שבדרך כלל חשוב כל כך להוצאות שרוצות להרוויח. היה להם חשוב שהספר פשוט יהיה. מכאן עמי ברהולץ, עורך תחום יהדות, לש איתי ביחד את הציר המסדר של הספר, חברים טובים הודיעו שהם יעשו איתי את הדרך וידחפו במעלה ההר, והמשפחה הבטיחה שהיא תעמוד בזה. יצאנו לדרך.

פוליטיקלי קורקט, גרסת המציאות

אנחנו חיים בימים היסטוריים. מתקפת הפתע, החטופים, ההרוגים, הפצועים, המצב בצפון, התארכות המערכה וכל כך הרבה אנשים שעושים מאות ימי מילואים לא נותנים לנו לשכוח. אבל לפעמים אנחנו רק מנסים לעבור את היום הבא ולא זוכרים שאנחנו קובעים איך הוא ייראה. נכון, אנחנו לא יושבים בקבינט, לא שותפים בפורום מטכ"ל וגם לא במועצת מלאכי השרת, אבל יש לנו יכולת השפעה על הערבות ההדדית, על איתנותו של העורף ועל הגישה שלנו למתרחש.

היום הכול קורה מהר, ובמקביל להתרחשותה של ההיסטוריה היא כבר מתועדת ונכתבת. מי שיש בידו מיקרופון או מצלמה מקצועית, מי שיש בידו אפשרות לפרסם יצירות כתובות, יש לו גם יכולת השפעה על אופן סיפור ההיסטוריה ועיצובה. חומרי הגלם נכתבים היום וגם הפרשנויות הראשוניות. היה לי ברור שצריך לכתוב על הגבורה והרעות, ולהנכיח גם את הצדדים האלה בתוך התופת, ולא לתת לסיפורים האלה להיעלם ולשקוע. הבחירה הזאת לא טשטשה את מה שקרה לנו באותו יום. הגבורה והרעות צמחו ממש מתוך הכישלון ההרתעתי והמודיעיני. אלה סיפורים של יוזמה במקום שלא

לקראת פתיחת שנת הלימודים תשפ"ה **האגודה לתרבות הדיור** **מאחלת לכל התלמידים/ות**

שנת לימודים פוריה ומוצלחת
שנת לימודים פוריה ומוצלחת
שנת לימודים פוריה ומוצלחת
האגודה לתרבות הדיור
מזכרים לכם איכות חיים בבית האסות!

*8484

מוקד שירות לקוחות ארצי

בשבע
ערוץ 7

ראיתי עיר עוטף ת אור

כנס ירושלים בשדרות

כלכלה • חינוך • חברה • בטחון

יום שלישי | כ"א באלול | 24.09
תשפ"ד | 2024

מתנ"ס שדרות, רחוב בר לב 4

09:30-11:30 סיורים מודרכים לבאי הכנס בתחנת משטרת שדרות, בית המייסדים, כפר עזה ונחל עוז

מנחה הכנס: יוני קמפינסקי

התכנסות וכיבוד קל במתנ"ס שדרות

דברי פתיחה: דודו סעדה, יו"ר קבוצת 'בשבע'
ברכת ראש העיר: אלון דויד, ראש העיר שדרות

ברכת נשיא המדינה מר יצחק הרצוג

דברי פתיחה: חנן פרידמן, מנכ"ל בנק לאומי

מושב ראשון | חינוך, חדשנות ומצויינות בעת מלחמה

מנחה: רבקי גולדפינגר, בשבע

אסף בן דוד, מנהל קרית חמ"ד אמית שדרות
אדי דגן, מנהל תיכון מקיף כללי אמית, שדרות
שרה לבנון, מנהלת אולפנת אמית בארי שדרות
יותם רוף, מנהל אמית 24/7 שדרות
גיל חדש, מנהל אגף חינוך שדרות

אות הוקרה | לחינוך
לגב' שרה לבנון, מנהלת אולפנת אמית בארי שדרות
בשם מנהלי בתי החינוך של רשת אמית בשדרות

טד | היום נעשה משהו בלתי נשכח'
יפתח רון טל, ראש מינהלת תקומה ליישובי הדרום
עוזי יצחקי, יו"ר חנ"י - חברת נמלי ישראל

אחד x אחד

יוני רוטנברג, עם דורון ארבל, יו"ר חברת חשמל

אות הוקרה | לגבורה | ללוחמי חברת חשמל

שיח בשניים - 'תן לנו לחיות היום מהתחלה'

מנחה: אילנית סוויסה, כפר עזה

רס"ן דויד בן ציון, ס. ראש המועצה האזורית שומרון
ממפקדי הלחימה בכפר עזה בשיח עם שמעון אלקבץ, מפקד גל"צ לשעבר
ואביה של סיון הי"ד שנרצחה במגורי צעירים בכפר עזה

טד | 'האמיני יום יבוא'

פרופ' חיים שקד, נשיא האקדמית חמדת, 'תכנית החוסן הלאומית'
יריב פאר, מנכ"ל אינטרנט רימון, 'הסכנה בחשיפה לרשת בזמן מלחמה'
עידן טנדלר, 'Place il', 'מהיום אין פריפריה בישראל'

שיח נשים - 'היום שאחרי'

מנחה: רבקי גולדפינגר

יעל שבת, אלמנתו של רזיאל הי"ד שנרצח בשומרון
דבורה עידן, סבתא של מעין שנרצחה בשמחת תורה בביתה בנחל עוז
עינת אביטן, אמו של החייל יאיר אביטן הי"ד, שנפל בקרב בסג'עייה
חנה וקנין כהן, אלמנתו של אוריאל הי"ד, שנפל בקרב בחאן יונס

אחד x אחד - 'יום בלי עבודה'

'השפעת המלחמה על תושבי העוטף בחזרתם למעגל התעסוקה'
אסף משניות עם יואב שמחי, יו"ר ההסתדרות הלאומית

אחד x אחד - 'שיקום פוסט טראומה כחלק מבניית החוסן והתקומה בדרום'

דודו סעדה עם ד"ר חגית סרבגיל ממך, סגנית מנכ"ל ביה"ח הציבורי
אסותא אשדוד

אות הוקרה | ערבות הדדית
למר דוד פרג'ון, על הקמת מרכז סיוע בנתיבות

הפסקה וכיבוד קל

טד | 'על הפרט ועל הכלל'

ללי דרעי, אמו של סעדיה יעקב דרעי הי"ד,
שנפל בקרב במרכז רצועת עזה

'מתי יבוא היום שבו לא נזדקק עוד לשומרים'
רונן גבאי, רבש"ץ העיר שדרות - 'תפקידי כיתות הכוננות'

'אחריות ממשלת ישראל על רשויות מקומיות
בעת חירום ומלחמה'
נירה שפק, ח"כ לשעבר 'יש עתיד' ותושבת כפר עזה

אות הוקרה | לחסד
למר אביחי עמוסי, מפקד זק"א שדרות

טד | 'במקום שבו צריך אותי'

עפרה לקס, אמו של נוא לקס הי"ד, שנפל בקרב בבארי בשמחת תורה

אות הוקרה | לביטחון
ללוחם הימ"מ

טד | 'יום חולין'

טל בסכס, מנכ"ל החברה למתנ"סים

אחד x אחד

עוזי ברוך עם בני דרייפוס, מנכ"ל מפעל הפיס

טד | 'ניהול קהילה בעת חירום'

לימור כהן, מנהלת מתנ"ס שדרות

טד | 'הקרב מתחת לפני הקרקע'

מאיר דויטש, מנכ"ל רגבים

שיח בשניים | 'חדשות היום'

על תפקיד התקשורת בימי מלחמה בין דיווח וסיקור לבין הבעת דעה

שיח בשניים |

עפרה לקס עם יעקב ניצן,

אביו של גלעד הי"ד שנפל בקרב, מייסד פורום הגבורה

ארוחת ערב אוריינטלית - ממטעמי המקום

צוחר אחר

את החוש הסאטירי והכישרון להברקות ירש יותם זמרי מאביו ז"ל, אבל הלך איתם הרבה יותר רחוק מהמקום המתון אידאולוגית שבו גדל. איש התקשורת הימני שלא מפחד להוביל קמפיין נגד 'אחים לנשק' ולא נעלב ממי שמכנים אותו שופר, רואה את העשייה שלו כחלק מהמהפכה החשובה ביותר למען עתידה של ישראל

יוסף אונפלד // צילום: עופר עמרם

"גדלתי לתוך אוסלו, ראיתי את המציאות והבנתי שהתקשורת עובדת עליי". יותם זמרי

ידענו שהפגיעה בביטחון תהיה משמעותית. אני חושב שבעיתוי שנוצר במדינת ישראל בשנת 2023, הצעד הזה היה צעד לגיטימי". את הדברים הללו אמר לאחרונה בלי להניד עפעף, לעיני מצלמות ערוץ i24NEWS, ירון קרמר, פעיל 'אחים לנשק'. בתוך זמן קצר הצטרף הסרטון לפרויקט התזכורת היומי שמפעיל בשבועות האחרונים איש התקשורת יותם זמרי בחשבון הטוויטר שלו, תחת הכותרת "תודה רבה אחים לנשק".

"האמת שבהתחלה לא התכוונתי לעשות את הקמפיין. מהשבעה באוקטובר, פחות התעסקתי בלהיכנס בהם", משתף זמרי. "אבל באיזשהו שלב הרגשתי ש'אחים לנשק' לא לקחו שום צעד אחורה. להפך, הם רק הלכו והגבירו את העוצמה, ודי חזרו למה שהם היו לפני השבעה באוקטובר. ברגע שהם עשו את זה וניסו להלבין את קמפיין הסרבנות ואיי ההתנדבות שלהם באמצעות קטיף עגבניות וחמ"ל אזרחי, אמרתי שאי אפשר לתת למהלך ההלבנה הזה לעבוד. פשוט התחלתי להזכיר מה הם עשו. יש ארגונים שעושים דברים נוראיים אבל בהיחבא. מה שמדהים ב'אחים לנשק' הוא שכל הקמפיין שלהם היה מול המצלמות. זה היה הדבר הכי פומבי בעולם".

זמרי לא היה צריך להשקיע יותר מדי כדי ללקט את החומרים. "זה הדבר הכי קל בעולם: כמויות הסרטונים שבהם הם מופיעים באולפנים, במסיבת עיתונאים, בהפגנות, ומתגאים בעידוד אי-התנדבות, סרבנות וכאלה, הן אינן סופיות. החומרים כל הזמן באים. עוד לפני השבעה באוקטובר אספתי הרבה חומרים על 'אחים לנשק', בגלל החומרה של הדברים. מאז שהתחלתי להפיץ אותם, אנשים רואים את זה ושולחים עוד כל הזמן, ואני משתף משלהם".

מה הסרטון הכי חזק עליהם שפרסמת עד היום?

"זה לא עניין של הכי חזק. אני מחפש את שלווה הנפש שבה נאמרו הדברים הכי נוראיים שאפשר להגיד במדינה דמוקרטית, על הצבא ועל איך פירקו את הצבא. הכול היה במין נונשלנטיות: 'חבר'ה תבינו, אנחנו לא נבוא. לא יהיה מי שיגן'. הכול היה כל כך מיינסטרים. רוב התקשורת חיבקה את זה. כשאני עושה את התזכורות, אני פשוט בוחר סרטון. אני לא חושב שיש סרטון שעובד יותר מהאחר".

רשויות החוק הן צד בסיפור הזה?

"אם רשויות החוק היו צד בסיפור הזה, הן לא היו צריכות את יותם זמרי. הם היו רואים מה שקרה. אם היו חוקרים פה הסתה לסרבנות, הסתה לאי-התנדבות או מרד, הם היו מטפלים בהם בלעדיי. לא באתי לקמפיין הזה בשביל להגיד למשטרה 'היי, טפלו בהם'. אני בא לציבור ואומר: חבר'ה, תראו מה עשו פה, והאנשים האלה לא מצטערים על מה שהם עשו".

אם 'אחים לנשק' היו באים ואומרים: תקשיבו, פאשלה אדירה שלנו! אנחנו מתנצלים מעומק הלב על זה שנגענו בכלל בדבר הקדוש הזה שנקרא צבא ההגנה לישראל. אנחנו מתחרטים. אנחנו מקווים שתסלחו לנו. אנחנו נמשיך להיאבק בממשלה הזאת כי אנחנו מתנגדים לה, שונאים אותה וחושבים שהיא צריכה ללכת הביתה, אבל מה שעשינו בנוגע לצבא היה ייחרג ובל יעבור ואנחנו לוקחים על עצמנו אחריות, ואנחנו לא מוכנים שמישהו יעשה את זה בעתיד. במקרה כזה, יש מצב שכמו כל יהודי, לפעמים צריך גם למחול ולהגיד: עם כל הנזק, לפחות הם לקחו אחריות. אבל לא, הם לא שם. יכול עוד לקרות שיבוא איזה יריב לוין, ויביא הצעת חוק של פיצול תפקיד היועמ"שית. אני לא בטוח שלא יקומו חבר'ה מ'אחים לנשק' ויגידו: חבר'ה, יש מלחמה, נכון. אבל זה הופך את ישראל לדיקטטורה, ולכן למרות המלחמה, אנחנו לא מגיעים לתא השליטה הזה ול-8200".

מה הכוח שלהם היום? נראה שהתמיכה הציבורית בהם ירדה משמעותית.

"התמיכה הציבורית בהם ירדה בגלל שהמציאות קרתה. אנשים ראו את המחיר, אבל אני לא מזלזל בהם. הם אנשים חזקים מאוד, מוכשרים מאוד, עם הרבה כסף מאחוריהם והמון יכולות. הם אנשים שיודעים לעשות קמפיינים. לכן יש לנו תפקיד כציבור, להזכיר את האמת ולהזכיר מה הם עשו פה, כדי שזה לא יקרה שוב. להפוך את הארגון הזה ואת הביטויים האלה של אי-התנדבות וסרבנות לייחרג ובל יעבור, כדי שבפעם הבאה שמישהו יחשוב לגעת בזה - הוא יבין את המחיר".

כבר לפני יותר משנה 'אחים לנשק' שלחו ליותם זמרי מכתב התראה לפני נקיטת הליכים על שכביכול השווה אותם לנאצים בתוכנית 'הפטריוטים' בערוץ 14. "קודם כול, אני לא מבין למה הקריקטורה וגם השלטים בהפגנה

"כשהם התחילו לקטוף עגבניות, החלטתי שאי אפשר לתת למהלך ההלבנה הזה לעבור." קמפיין סרבנות של 'אחים לנשק'

הייתי קצת מצחיק את המורים ואת החבר'ה. הייתי רואה עם אבא שלי את 'יש עם מי לדבר' עם טומי לפיד, אורי אורבך ועידן זיו. פעם לשמאל היה הומור פצצה. הוא ידע לצחוק על עצמו. היום יש את זה לימין הרבה יותר. השמאל תמיד מדבר בפאתוס: הכול מאוד גדול, מאוד חשוב. היום ההומור עבר קצת לימין".

מאיפה הדעות הימניות? גדלת עליהן בעפולה?

"עפולה היא עיר שתמיד הייתה ימנית, אבל לא גדלתי בבית ימני. גדלתי בבית שהוא חצי מרכז, אפילו הצביעו לשמאל. על דלת החדר שלי בבית היו סטיקרים נגד כפייה דתית. אבל זה הלך ונבנה. גדלתי לתוך אוסלו בשנות ה-90, לאט לאט ראיתי את המציאות והבנתי שהתקשורת עובדת עליי".

חברים שלך ראו את זה אחרת?

"אומרים שהצעירים הם ברובם ימנים, אחרי זה הם מתקלקלים. היו לי הרבה חברים ימנים, אבל גם הרבה חברים שמאלנים. מלא חברים קיבוצניקים. היו ויכוחים, אבל זאת הייתה תקופה אחרת".

הבית שבו גדל, רחוק מלהיות דתי. "יש לו סוג של כיפה שקופה, שומרים פסח וכשרות", הוא מנסה להגדיר אותו. "אין שני כיורים, אבל בחיים לא מגישים בשר וחלב על השולחן, ולא חס וחלילה חזיר וכאלה דברים. אבל לא דתיים. הילדים מתחנכים במסגרות ממלכתיות רגילות. אני רואה את עצמי מאוד מתחזק באהבה ליהדות. אני לא אדם דתי היום, אבל מקפיד על מה שאפשר. אחרי השידור הערב אני הולך לשיעור גמרא הראשון בחיים שלי, אצל בחור בשם אלעד גואטה. לפני 13 שנה הוא דפק אצלי בדלת. פתחתי לו, נתתי לו חמישה שקלים. הוא אמר לי: לא, אנחנו מלמדים בחורים חילונים תורה, פרשת שבוע. מאז היינו קופרייטרים, ובמשך שבע שנים הם היו מוסרים שיעור תורה כל שבוע בתל אביב. משם הפכנו לחברים".

כאמור, זמרי התחיל את דרכו המקצועית בעולם הפרסום, שבו הוא עוסק עד היום, ועם הזמן התגלגל לתוך עולם התקשורת. "בשנים ההן היו שני מסלולים: היה את המסלול הקלאסי של גלי צה"ל, שזה רוב התקשורת הישראלית, והיה את המסלול שהצטרף אחר כך - מסלול הרשתות החברתיות. אנשים שצמחו מתוך הרשתות צברו לעצמם קהל בלי כלי תקשורת, ואז כל מיני גופי תקשורת הגיעו וקטפו אותם. גלי ישראל ורדיו דרום ניסו לקחת אותי בתור קול שהעם צריך לשמוע. לא רציתי, פחדתי מאוד מהרפתקאות. ואז פנו

הם בעברית במקום בשפת המקור, גרמנית. אולי גם לגדל שפם קטן אני ממליץ ל'אחים לנשק', לא יזיק לכם", הוא אמר אז.

"התביעה היא כרגע רק הצהרתית. אין תביעה באמת", מעדכן זמרי. "כמו שהם עשו כבר בעבר. הם מפרסמים שיש תביעה, אבל אני לא קיבלתי שום תביעה. יכול להיות שזה יגיע ויכול להיות שלא. הם איימו שהם יתבעו אותי, אפילו לא אמרו על מה. עם זאת, אחרי השבעה באוקטובר חשבתני על זה מחדש והגעתי למסקנה שמבחינתי זה היה משהו שאולי לא היה צריך לקרות ברטוריקה הזאת. כמה שכעסתי עליהם, עדיין אולי לא הייתי צריך להגיד זאת באופן הזה".

כמה הקמפיין מול 'אחים לנשק' מעסיק אותך מעבר לטוויטר?

"אני לא לוקח שעותיים ואומר: אני הולך עכשיו במשך שעותיים להתעסק ב'אחים לנשק'. מבחינתי הקמפיין הזה הוא תחזוקה. אני עובד ברמת החייל, כולה מלאה בשלטים של 'אחים לנשק' שמדברים על הפקרה ועל אחריות. לפעמים אני חושב שהם מודים באשמה, אבל אז מתברר שהם לא מדברים על עצמם. אז כל עוד הם נוכחים בציבוריות כגוף שתופס את עצמו לגיטימי, כולל מה שהוא עשה לפני השבעה באוקטובר, אני אהיה באירוע הזה".

ההומור עבר לימין

זמרי (42) גדל בעפולה, התחיל את דרכו בעולם הפרסום וברשתות החברתיות וכיום מוברג עמוק בעולם התקשורת הימני. מזה שמונה שנים הוא מגיש יחד עם נעם פתחי את התוכנית 'פתחי וזמרי' המשודרת בסינדיקציה ברדיו גלי ישראל וברדיו דרום, משמש פאנליסט קבוע בתוכנית 'הפטריוטים' בערוץ 14, וכן כותב טור שבועי בעיתון 'מקור ראשון'. הוא נשוי לד"ר שירן זמרי, דוקטור לנוירוביולוגיה. "היא לא אשת מרצ, אבל היא תמיד הייתה יותר מרכז-שמאל", אב לשלושה ילדים ומתגורר ברמת גן.

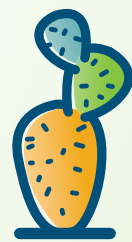
פערי האידיאולוגיה לא מפריעים לזוגיות?

"לא, אנחנו לא מכניסים את זה הביתה. נתקלתי בזוגות עם פערים יותר גדולים מכל הסוגים. הילדים עוד קטנים".

את הפאנצ'ים הרהוטים והמדויקים שלו הוא זוקף לזכות אביו. "כנראה מאבא שלי, זה הגיע בגנים", הוא מוסיף. "אני מאמין שכמו צבע השיער, זה משהו שאתה מקבל כשאתה נולד איתו, ועם הזמן זה משתפשף. בבית הספר

"התמיכה הציבורית ב'אחים לנשק' ירדה, אבל אני לא מזלזל בהם. הם אנשים מאוד חזקים ומוכשרים, עם הרבה כסף מאחוריהם והמון יכולות. לכן יש לנו תפקיד להזכיר מה הם עשו פה, כדי שזה לא יקרה שוב. להפוך את הארגון הזה ואת הביטויים של אי-התנדבות וסרבנות לייחרג ובל יעבור, כדי שבפעם הבאה שמישהו יחשוב על זה - הוא יבין את המחיר"

מזמן חדיד

ציוני דרך - מרכז סיור ולימוד מזכרת בתיה מזמין אתכם לטייל בתל חדיד

הנגשה:
לא מונגש

אטרקציות:
מצפה מודיעין, מגדל צדק, מקלט קופים- יער בן שמן

כמה זמן?
שעה - שעה וחצי

איזור בארץ:
שפלה

בארץ ישראל שחיבר בישוף קיסריה במאה ה-4 לספירה. מהתקופה הביזנטית נמצאה רצפת פסיפס מפוארת המתארת ספינה שטה בנילוס ואת החי והצומח על גדות הנהר. הפסיפס מעוטר גם בכתובות יוונית המציינת את המילה "איגיפטוס" (מצרים), ואפשר לצפות בו במוזיאון הימי הלאומי בחיפה.

בחפירות הצלה למרגלות התל בחודשים ספטמבר-דצמבר 1995 נמצא לוח טין הנושא כתובת בכתב יתדות ניאואשורי - שטר מכירה משנת 698 לפנה"ס, וכן, גת משוכללת משלהי התקופה הביזנטית וראשית התקופה הערבית הקדומה, מערת קבורה מהתקופה הרומית בה נמצאו גרות חרס, בקבוקי זכוכית ועגיל זהב, וקברים מהתקופה הביזנטית בהם נמצאו גרות חרס ועגילי זהב.

התל התפרסם במאבק סביבתי שליווה את סלילת כביש חוצה ישראל, שהוביל לכריית מנהרות חדיד, והן המנהרות היחידות לאורך כביש 6 במרכז הארץ.

היישוב חדיד נזכר עוד בימי הביניים בכתביו של אשתורי הפרחי. הכפר הערבי חדי'ה ששכן כאן נכבש במלחמת העצמאות במסגרת "מבצע דני" שנערך ביולי 1948.

תיאור המסלול:

נצמד על דרך הכורכר, ולאחר כ-180 מ' נגיע לצומת שבילים המסומן בכחול-ירוק, נפנה ימינה עם הסימון הירוק, ונטפס קלות כאשר התל יהיה מצד שמאל, מימין נראה גת עתיקה ומרשימה ובמצד שמאל נראה מערה קטנה, אפשר להכנס אל המערה בעלת שני פתחים, נמשיך עם השביל דרומה, נראה בור מים וסימני חציבה מימין, נטפס אל ראש התל עם אחד השבילים שעולים, נערוך תצפית מערבה, נראה את רמלה, לוד, גוש דן, שוהם ועוד, נרד מזרחה ונצמד בזהירות במורד הכביש הסלול, בצומת ה-T נפנה שמאלה, נצמד עם הכביש שהופך לשביל עפר על סימון שחור, עד שנגיע חזרה את הרכב.

איך מגיעים?

ההגעה אל תל חדיד היא מכביש 444, כשני ק"מ צפונית לצומת מודיעים, שלט הכוונה חום מפנה מזרחה לאנדרטת חיל הלוגיסטיקה (חיל התחזוקה) ולתל חדיד, ניסע כ-600 מ' בכביש אספלט (מלווה בחלקו בסימון שבילים שחור). הכביש הופך לדרך כורכר עבירה לכל רכב ושם נחנה את הרכב.

מהלך המסלול

תל חדיד השוכן בשוליו הצפוניים של יער בן-שמן, מתנשא לרום 147 מ' בלבד, אך מיקומו בגבול השפלה ומישור החוף הופך אותו לאחת מנקודות התצפית הטובות והיפות ביותר באזור.

ארכיאולוגים מצאו בתל שרידים קדומים מתקופת הברונזה הקדומה (כ-5,000 שנה לפני זמננו) ועד לתקופה הביזנטית (המאה ה-5 לספירה). יישוב בשם חדיד, ליד לוד, נזכר בתנ"ך כאחד המקומות שבהם התיישבו השבים מגלות בבל ליהודה: "בני לוד חדיד ואונו, שבעת מאות עשרים וחמישה" (עזרא ב, לג). חדיד נזכרת גם בספר מקבים א' בין הערים שבוצרו בידי שמעון החשמונאי - "ושמעון בנה את חדיד בשפלה ויבצרה ויעמד שערים ובריחים", ולמרגלות העיר נלחם עם צבאו של המצביא הסלווקי טריפון. תל חדיד מופיע במפת מידבא, שם הוא מוזכר בכיתוב "עדיתיים היא עתה חדי'תא", רמז לזיהוי קדום של היישוב עם עיר קדומה בנחלת שבט יהודה (עדיתיים) - זאת על אף שאנו לא נמצאים בנחלת שבט יהודה אלא בנחלת שבט דן.

ההיסטוריון מהתקופה הרומית יוסף בן מתתיהו מספר שבימי המרד הגדול בנה המצביא הרומי אספסיאנוס מצודה בחדיד כחלק ממערך המצור על ירושלים. בתקופת המשנה ישבו בחדיד חכמים אחדים ובהם התנא רבי יקים איש חדיד אשר מוזכר פעם אחת במשנה ביחד עם רבי יהושע בן חנניה.

היישוב היה חשוב דיו כדי להיכלל באונומסטיקון של אוסביוס, רשימת היישובים

לפתחי. שנה לפני כן הכרנו דרך הרשתות, ואז הוא אמר: אני אשכנע את זמרי. מאז אנחנו פורחים יחד כבר שמונה שנים".

התוכנית היא מעין זוגיות, איך שורדים יחד לאורך ימים ושנים?

"זה לא פשוט", הוא מודה. "יש ויכוחים, יש 'אין לי כוח' ויש 'נמאס לי'. אבל בסוף יש לנו תוכנית שאנחנו מאוד אוהבים והמאזינים שלנו מאוד אוהבים, וזה מה שחשוב. אז גם אם יום אחד יש חריקות, ויום שני אין כוח - התוכנית זה מה שחשוב, ואנחנו באמת משתדלים לעשות אותה פרפקט. סוג של פאנטזיה", הוא מנסה להגדיר את השילוב המנצח בתמהיל התוכנית.

איך מצליחים לשמור על איזון בתוך המציאות המאתגרת?

"לא אשקר, בטח בתקופה הזאת של המלחמה - בחודשים הראשונים היה מאוד קשה. אפילו ביטלנו את שיר הפתיחה שלנו עד ממש לאחרונה, כי הוא שיר עליו וכיפי. אין מה לעשות, אנשים צריכים את האקטואליה שלהם, אבל הם צריכים גם שמיעה יצחקית, אותם, שמיעה יביא להם ויץ, שמיעה יתווכח בצורה שהם אוהבים לשמוע. זה הכיף שלנו, שלי ושל פתחי. אנחנו גם יודעים להיות הכי רציניים בעולם, וגם יודעים להסתלבט ולהיקרע מצחוק שנייה אחרי שדיברנו על אם עוזבים את ציר פילדלפי או לא. זה מה שאנשים אוהבים לדעת".

אמרו לכם פעם שעברתם את הגבול?

"לא, אנחנו יודעים טוב מאוד מה הגבול. אנחנו אנשים מאוד רגישים. כבר כמה שנים אנחנו עושים ביום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה פרויקט שנקרא 'זוכרים בחיך', שבו עולים לשידור קרובים של נופלים, ומספרים את הקטע הכי מצחיק עליהם. בשנה הראשונה זה היה נשמע לאנשים הזיה, אבל עם הזמן עפו על זה. השנה לא עשינו, כי היה לנו קשה. קיבלנו עשרות אם לא מאות תגובות: 'למה לא עשיתם את הפרויקט? זה היה הדבר הכי אוהב עלינו ביום הזיכרון'".

הביביסטים לא פחות חשובים

גם לגלי ישראל וגם לערוץ 14 יש תדמית ביביסטית ידועה. איך אתה עם זה?

"קודם כול, אין בעיה עם תדמית ביביסטית", הוא מבהיר. "הביביסטים הם לא פחות חשובים מכל ציבור אחר במדינת ישראל. בעיניי זה לא עלבון. אני לא יודע אם אני יכול להגדיר את עצמי ביביסט. במשך שנים הייתי בנטיסט ועברתי. אני אוהב את סמוטריץ', ואני מעריך

"אתם רוצים לקרוא לי עיתונאי ביביסט? אתם רוצים לקרוא לי עיתונאי ימני? אתם רוצים לקרוא לי עיתונאי כהניסט? לא מעניין אותי. אני עושה מהפכה. אתם מקלות בגלגלים שלי, ואני אנצח אתכם בדרך לכמה שיותר מעם ישראל"

מאוד את נתניהו. גם ביקרתי אותו הרבה פעמים. עצם השאלה יוצאת מתוך נקודת הנחה שיש משהו רע בלהיות ביביסט. ביביסט, בתקשורת הישראלית, נתפס כבן אדם שלא משנה מה ביבי יגיד לו, הוא יעשה. אני לא רואה את זה ככה. אני רואה את זה כאנשים חכמים שמחליטים שבמפה הפוליטית הישראלית, למרות המגרעות שלו - סומכים עליו שהוא יהיה המנהיג. אני לא בן אדם שמסכים עם נתניהו על הכול, תבדוק אותי".

יצא לך למתוח על נתניהו ביקורות משמעותיות?

"אתה מוזמן לגלול אחורה בפיד שלי. בעסקת שליט, למשל, ביקשתי החזר על הספר 'מקום תחת השמש' שאותו כתב נתניהו. אבל כשהם אומרים 'ביביסטים', זו הדרך שלהם להגיד 'מזרחים'. זה קצת כמו הצ'חצ'חים של דודו טופז. אני לא קונה את השיח הזה. לא מפריע לי המונח ביביסטים. זה מונח שהומצא על ידי השמאל כדי להעליב אנשים. בסוף ביבי מייצג נתח די גדול מהאוכלוסייה במחשבות שלו. שמעת פעם מישור אחר שיש עליו כינוי?

נגיד יש לפידיסטים? יש גנציסטים?"

בסוף יש איזושהי תחושה שאין מספיק ביקורת על נתניהו מימין.

"ב'פטריוטים' הרבה פעמים משמיעים ביקורת על נתניהו מימין. בניגוד לאולפנים אחרים, באולפן 'הפטריוטים' יש גם אנשים שתומכים במפלגת השלטון. אני ופליישמן הרבה פעמים קורעים את נתניהו, ואז רבים עם ינון שמחזיר לנו. כל כך התרגלנו לכך שאין באולפנים בכלל נציג אחד מהאוכלוסייה הכי גדולה בארץ, שאם יש פתאום אחד או שניים אפילו, זה נראה טירוף. מתחילת המלחמה, כל פעם כשהיה צריך לבקר את נתניהו, ביקרנו. אבל כשהיה צריך להגיד דברים שהוא עומד חזק מולם, אמרנו. מי שרוצה לקרוא לי ביביסט, תאמין לי, זה לא מעליב אותי. אני עוד זוכר את התקופה שקראו לי גם ביביסט וגם בנטיסט, ואז קראתי לעצמי משרתם של שני אדונים, ואני זורם עם זה. גם עם המונח שופר אין לי בעיה".

מטבע עיסוקיו, יש לזמרי לא מעט נקודות השקפה עם המגזר הדתי-לאומי. "אני חושב שזה המגזר הכי טוב בארץ", הוא מפרגן. "אני מחובר מאוד להתיישבות. כלנו חייבים המון להתיישבות ולמתנחלים, זה ציבור מאוד ערכי, מאוד תורם, מאוד מתנדב, מאוד מסתער. יש בתוך הציבור הזה אנשים שקצת רוצים שיאהבו אותם, ובגלל זה הם קצת רוקדים ומשחקים את המשחק. אבל באופן כללי הציבור הזה מדהים, נחוש, וערכי. יש בו הרבה אנשים עם עמוד שדרה".

לפני כחודשיים, בעקבות סערת גיוס בני הישיבות החרדיות, יצא זמרי יחד עם איתמר פליישמן לסיור מצולם במסגרת ערוץ 14, שבמהלכו ביקרו בישיבת פוניבז' בבני ברק ושוחחו עם הבחורים על הנושאים הבעורים. כמו כן הם ביקרו אצל משפחתו של ישראל יודקין הי"ד בכפר חב"ד במהלך ימי השבעה. "אני מאוד אוהב ומעריך את הציבור החרדי, בסוף נצטרך לפתור את העניין של התרומה מבחינת שירות. כל דבר שיעשה בכוח, בסנקציות במטרה להכאיב לחרדים, לא יעבוד. להפך - הוא רק ירחיק את ההתקרבות שקרחת בין החרדים לישראלים. אני אוהב את המושג הזה של הישראליות הזאת שמדברים עליה".

"כמעט כל יום אני הולך מרמת גן לרמת החייל דרך בני ברק וחזור, ככה אני עושה כושר", הוא מספר. "אני פוגש את הבני-ברקים, הם אומרים לי שלום ואחלה זמרי. אין טלוויזיה בבית כמוכן, אבל בנייעס שומעים. אני מאוד אוהב את הציבור החרדי, עוברים עליו תהליכים חיוביים, שמה שקורה עכשיו יעצור אותם לצערי".

מה האינטרס של בג"ץ בסיפור הזה?

"זו שאלה קשה", הוא מהרהר. "בסוף במהות, האינטרס של בג"ץ זה לפרק את הבלוק של גוש הימין. אם גיוס חרדים היה העניין של בג"ץ, היו לו דרכים הרבה יותר חכמות ונכונות להתערב בזה, אם הוא בכלל צריך להתערב בזה. מה שהוא עשה פה זה ניסיון לפצל את הגוש: זהו, אתם יותר לא תוכלו לתת להם כדי שהם יהיו אתכם. באיזשהו אופן, יכול להיות שהוא גם הרס את התקווה הזאת לצד השני. כי ברגע שהוא לקח את זה אליו, גם הצד השני לא יכול לבוא יותר עם הדפים הריקים שלו שהוא הציע. יהיה מעניין".

להוציא את העם לחופשי

'הפטריוטים' היא תוכנית חדשה ואינטנסיבית

מאוד. גם הריאיון שלנו, שמתארח במתחם ערוץ 14 שעה קלה לפני העלייה לשידור, מתקיים פחות או יותר בקצב השליפה המהיר של התוכנית. מה שמעלה את התהייה, האם מצליחים בתוכנית גם להעביר מסרים מורכבים או שזו בעיקר תחרות מי יותר חד. "זה שילוב של שניהם. הרצון שלך לשמור על חדות שומר על הדרך שבה אתה מעביר את המסר", מאבחן זמרי. "ההחלטה שלי להיכנס לתקשורת נבעה מכך שבבית של ההורים שלי 'ידיעות אחרונות' זה קדוש, ומה שרואים בטלוויזיה זה נכון. ותמיד שאלתי את עצמי: איך זה שאחרי כל מה שאתה רואה בטלוויזיה, בסוף כשאתה מגיע לקלפי התוצאה קצת אחרת? זה קורה כי עם ישראל חכם, אבל עדיין צריך לשבור את מסך הברזל בינו ובין התקשורת. ערוץ 14 הוא מהפכה ענקית. אנשים עוד לא מבינים את העוצמה שלה. הוא רק בחיתולים, עוד לא התחיל ללכת. אנחנו מוציאים לחופשי את אורחי מדינת ישראל".

אבל בסוף כל אחד בוחר למה לזפזפ.

"ברור שכל אחד בוחר, אבל עכשיו יש לו לאן לזפזפ, וזה לא היה בעבר. לא היה את האופציה הנוספת בשלט. מהבחינה הזאת, מקטרים על ערוץ 14, הורגים אותה, קוטלים אותה, יש ביקורות ארסיות. זה לא משנה. זו מהפכה גדולה שבעוד 30 שנה יבינו מה היא עשתה במדינת ישראל, אם לא יצליחו לסגור אותו בעוד שנתיים".

ערוץ 14 הוא ערוץ מאוזן או מאוזן?

"הוא לא ערוץ מאוזן", מודה זמרי. "אני לא חושב שהמטרה שלו היא להיות מאוזן. זה ערוץ אמריקאי בגישה שלו. בארצות הברית לערוצים יש אג'נדה, הם אומרים אותה. אני זוכר את האיגרת של עמוס שוקן, שבה הוא כתב להצביע לממשלת השנייה. למה זו בעיה שלערוץ תהיה אג'נדה? האם יש כלי תקשורת אחד במדינת ישראל שהוא נטול אג'נדה? 30 שנה הבנתי מה האג'נדה של הערוצים האחרים. 30 שנה הבנתי מה האג'נדה של העיתונים האחרים. בגלל זה אני עדיף".

כי אתה לא מסתיר את זה?

"אני לא מסתיר את זה כמוהם. אני לא כותב על המצב ביבי או סמוטריץ' או בן גביר. אבל למה כשאני אומר משהו אני נחשב ערוץ עם אג'נדה, ודרוקר ואברמוביץ' לא? זה כמו המנטרה הזאת שיש עיתונאי ימני ויש עיתונאי, יש שופט ימני ויש שופט. אני לא משחק את המשחק הזה. אתם רוצים לקרוא לי שופר? אתם רוצים לקרוא לי עיתונאי ביביסט? אתם רוצים לקרוא לי עיתונאי ימני? אתם רוצים לקרוא לי עיתונאי כהניסט? לא מעניין אותי. אני עושה מהפכה. אתם מקלות בגלגלים שלי, ואני אנצח אתכם בדרך לכמה שיותר מעם ישראל. אני לא רוצה את כולם, אגב. אני לא רוצה שכל עם ישראל יראה ערוץ 14. זאת לא המטרה, זה לא קורה באף מדינה. אני רוצה שאנשים יוכלו לזפזפ ולהגיד: בוא'נה, ככה אני חושב. הביטוי שהכי הרבה אומרים לי ברחוב הוא 'אתם חמצן'. זאת מהפכה שרק התחילה. אנשים עוד ינשמו טוב בארץ הזאת".

איך אתה מצליח לג'נגל בין כל התפקידים שלך?

"קודם כול, על פרנסה לא מתלוננים. בנוסף לכך, לא משנה כמה קשה נראה שאני עובד, אני לא מזפת גגות, אני לא סולל כבישים, ואני לא חייל בעזה. בסוף אני בן אדם שעובד במה שהוא אוהב, ובעיניי, בתחום הכי חשוב שיש בציבור הישראלי - בתקשורת". ●

אני אוהב מאוד את הציבור החרדי, עוברים עליו תהליכים חיוביים". זמרי עם תלמידי ישיבת פוניבז'

חדש! ספר חובה להורים, מחנכים ואנשי טיפול

יתומות של אבא המהפך של רבי יחיאל פישל וינגרטן

"אדון פישל" שלהן.
"יתומות של אבא" כתוב מחד באופן
ברור, מדויק, אותנטי ונאמן למציאות
עד הפרטים הקטנים ביותר. מצד שני,
הוא נוגע ללב ומרומם את הלב. שפת
הספר נעימה ומזמינה, והוא בנוי בצורה
מובנית ומובנת, המאפשרת קריאה
זורמת ומהנה.

הספר נפתח במבוא מורחב על
בתי היתומים בארץ ובעולם, ומחולק
לפרקים, שכל אחד מהם מציג חלק
אחר בחיי היתומות ובית היתומים
(אוכל, תנאי לינה, ביגוד, חינוך, לימוד
וכו'). בכל פרק ניתנת התייחסות
לארבע נקודות מרכזיות של התחום
המדובר - ההיסטוריה, המהפך,
משמעות המהפך והפן האישי של
גיבור הספר.

על העריכה הספרותית שנעשתה
ברגישות, באותנטיות ובחיבור למקור
הדברים, אמונה הסופרת יהודית גולן,
שניכר כי עבדה בשיתוף פעולה פורה
עם הכותב. התוצאה מרתקת ומרנינת
לב.

לא בכל יום נולד ספר שמצליח לתעד
שינוי היסטורי בדיוק כה מופתי, ובה
בעת לספר סיפור אישי ומסקרן על
אדם בעל חזון, שזכה לראות בהגשמת
חלומו עוד בחייו.

לא נותר לנו אלא לאחל לקוראים -
קריאה נעימה ומחכימה.

את הבית, את אורח חייהן, את
החוויות והשינויים שהתחוללו בו, כמו
גם את דמותו הנערצת והאהובה של

ביניהן כאלה שחוו
את המהפך ממש, וחיו בבית היתומות
בשתי התקופות. הן מיטיבות לתאר

ל מצבתו של רבי יחיאל
פישל וינגרטן זצ"ל חרותות
המילים "אביהן של יתומות".
על כריכת הספר, בו מגולל
בנו, הרב יהושע וינגרטן, את סיפור חייו
של אביו ואת המהפך שחולל בעולם
בתי היתומים, מתנוססות המילים
"יתומות של אבא". שתי הכותרות
הללו מבטאות יותר מכל את הקשר
המיוחד וההדדי בין אותן יתומות לבין
מי שכונה בפיהן "אדון פישל" - האיש
שהשקיע את כל חייו בשינוי עולמן.
"יתומות של אבא" הוא מסמך
דוקומנטרי מרגש. הוא מתאר
בדייקנות וברגישות את המהפך
שחולל רבי יחיאל פישל וינגרטן זצ"ל,
המנהל המיתולוגי של "בית היתומות
הכללי בירושלים", שפעל במשך 70
שנים להטבת תנאי הילדים היתומים
ולשינוי ההתייחסות אליהם.
הספר מזמן לקוראים צלילה לעולם
הפנימי של בתי היתומים בארץ
ובעולם, להיסטוריה, לתמורות,
ולשינוי התפיסה שהוביל גיבור הספר,
המנהל פורץ הדרך, שבית היתומות
שלו היה לשם דבר. השינוי האדיר
לא נותר בין כתלי המוסד, שהפך
לבית חם, שמח וצבעוני, אלא נתן את
אותותיו בעוד בתי יתומים רבים, שראו
בו מודל חיקוי לבית טוב של יתומים.
בספר רואיינו 80 בוגרות של המוסד,

להשיג: בחנויות של 'יפה נוף', באתר האינטנט ובחנויות המובחרות
מחיר מיוחד לבוגרות המוסד
בטלפון: 0545381717

התחלה// נולדה בקדומים לפני 45 שנה, השלישית מארבע בנות.

אבא// אמנון וייס, בן 81, איש עסקים. "אבא הוא אלוף העולם, כפשוטו. מתמודד עם מחלת הפוליו מגיל שלוש, ואנחנו כילדים מעולם לא הרגשנו שהוא לא מסוגל לעשות משהו. הוא השתתף וזכה בתחרויות פראלימפיות בתחומי ספורט שונים, בהם הטלת כידון, כדור ברזל, כדורסל ועוד. אדם אוהב חיים, שחי את החיים במלוא עוצמתם. אף פעם לא עושה עניין מקשיים. אוהב את החיים בגדול".

אמא// דניאלה וייס, בת 79, יושבת ראש תנועת נחלה. "פעילה ציבורית, מנהיגה ולוחמת למען ארץ ישראל מזה שישים שנה. הקשר בינינו מיוחד מאוד. היא משלבת בצורה מופלאה את היותה אמא למופת ושליחת ציבור. כל חייה היא משלבת את שתי האהבות שלה: המשפחה וארץ ישראל".

מתנחלים// בת היישוב קדומים שבשומרון, "יישוב שהוא חלוץ ההתיישבות ויש בו קהילה חמה ומגובשת. זכיתי לגדול מתוך שילוב של תחושת חלוציות גדולה וילדות רגילה ומאושרת. מגיל צעיר הזהות המתנחלית הייתה אצלנו חזקה מאוד. הייתה לנו גאווה שאנחנו מתנחלים שמחוברים לאדמת הארץ. הרבה חיבור לשליחות הגדולה יחד עם שעות של משחקים בחוץ ובני עקיבא".

מכון// אירוע הרצח של הילד רמי חבה הי"ד. "הייתי בת שמונה ואלו היו הימים של טרומ האניתפאדה. רמי היה בן גילי מהיישוב אלון מורה. הוא יצא לרכוב באופניים ביישוב ונרצח. זו הייתה הפעם הראשונה שגן העדן שלי נסדק. הרצח הזה נחקק בי כהבנה של מורכבות המציאות". ביסודי למדה בבית הספר הממלכתי דתי נחשון בנות בקדומים. "היו לנו חיים מאוד שגורתיים, נעימים ועטופים, יחד עם הבנה שאנחנו בתוך משימה גדולה".

אולפנה// בתיכון למדה באולפנת להבה, כשבראש האולפנה עמדה המנהלת המיתולוגית שרה אליאש. "האולפנה הראשונה בשומרון, לכל בנות האזור. אני מאוד אוהבת ללמוד, וכתלמידה אני זוכרת את חוויית הלימודים באולפנה כחויה טובה מאוד. האולפנה עיצבה את הזהות הנשית היציבה שלנו וגם את הזהות שלנו כנושאות הלהבה של ההתיישבות היהודית בשומרון. הלכנו להפגנות נגד הסכמי אוסלו, למבצעי התיישבות, הרגשנו שותפות לדרך".

מורה בישראל// הייתה מדריכה בסניף בני עקיבא. "ההדרכה הייתה לי משמעותית, בנתה לי את האישיות וגם הפגישה אותי עם האהבה שלי לחינוך. הנושא של החינוך תמיד פעם בתוכי. אני אוהבת לעבוד עם אנשים. בתוך תוכי ידעתי שיבוא יום ואהיה מורה. אפילו החלום להפוך למנהלת היה בתוכי כבר מגיל צעיר".

שנת שירות// קריית שמונה. "עבדתי באולפנית 'המתמיד' בקריית שמונה והדרכתי בסניף המקומי של בני עקיבא, שנה של היכרות עם עולמות מאוד שונים מאלו שגדלתי בהם. למדתי שיש הרבה סוגים של חלוציות במדינת ישראל ופגשתי שם הרבה חום אנושי ואהבה".

אברהם הי"ד// בהפגנות נגד הסכמי אוסלו פגשה את בעלה הראשון, רס"ן אברהם גביש הי"ד. "שם הכרתי את אברהם, תלמיד בישיבת קרני שומרון, בן היישוב אלון מורה. ההורים שלו, רחל ודוד גביש הי"ד, היו ממקימי אלון מורה. הייתה בינינו אהבת נעורים והתחתנו בסוף השנה הראשונה

צילום: רבקה יפה

נעמה מילר

45

 נשואה לאליאב, אמא לחמישה

 תושבת קדומים

 מנהלת אולפנת אמי"ת להבה קדומים

לשמואל. איתן בן 19, הדס בת 16, זיו בן 14, ושחר בן 10. "הם מקור הכוח שלי בחיים".

להיות מורה// את התואר הראשון במינהל חינוכי ותולדות עם ישראל למדה בבר אילן. לאורך השנים שימשה מורה ומחנכת באולפנת אמי"ת להבה. "ההוראה היא האהבה הגדולה שלי. אני מרגישה שזו שליחות שהקדוש ברוך הוא הכניס לתוכי. אהבה ללמד ולהצמיח את דור ההמשך".

דוקטורט// לפני שנים אחדות עשתה הפסקה מהוראה והקדישה את זמנה לכתיבת דוקטורט במורשת ישראל. "עשיתי דוקטורט על סיפור הקמתה והתפתחותה של אוניברסיטת אריאל שבשומרון. במקביל עבדתי במטה של רשת אמי"ת וליוויתי בתי ספר מטעם הרשת. חמש שנים לקח לי להשלים את הדוקטורט. זה בונה כך יכולות ותחושת מסוגלות עמוקה".

להבה// בתחילת שנת הלימודים תשפ"ד מונתה לעמוד בראש אולפנת אמי"ת להבה בקדומים. "למדתי באולפנה וגם הייתי מורה בה, ועכשיו אני זוכה גם להוביל אותה. בימים אלו האולפנה חוגגת 40 שנה ומונה 800 תלמידות מכל האזור. זה מוסד שיש בו המון בינה וחוכמת הלב. לבנות באולפנה יש נשיות בוטחת שנשענת על עוצמתן של נשות ישראל לאורך כל הדורות. אני קוראת לתלמידות שלי נשים צעירות וגיבורות".

מהאזור וברחתי דרך הדלת האחורית והזנקתי את כיתת הכוננות שכבר הייתה בחוץ. הם באומץ רב פרצו לתוך הבית והמשיכו לנהל את הקרב עם המחבל והצילו את שאר האחים. בהמשך החיילים של אברהם מסיירת מטכ"ל הוקפצו והכריעו את המחבל".

אלמנה// "הייתי בת 23, אלמנה צעירה עם ילדה קטנה. התחלתי מסע ארוך של התמודדות עם מציאות חדשה ועצובה מאוד. במשפחת גביש נותרו ארבעה אחים ושתי אחיות ועברנו מסע משותף יחד. כולם עטפו אותנו ותמכו בנו. זה היה מסע קשה מאוד שצמחתי ממנו. האהבה שקיבלתי מכל המעגלים עזרה לי לחזור לחיים. מדובר במשא שאנחנו מחזיקים אותו מאז ועד היום. מסע שלא נגמר".

פרק ב'// אחרי שנתיים נישאה בשנית לאליאב. "מי שידע טעמה של אהבה, מחפש אותה פעם נוספת ובעזרת ה' זוכה לה. מסתבר שהלב הוא גדול ויש בו הרבה חדרים, והאהבה מרחיבה את הלב ובאמת ברוך ה' זכיתי שוב לאהוב".

החצי השני// אליאב מילר, בן 44, מנכ"ל יקב גבעות בגבעת הראל. "הוא השותף באופן הכי עמוק שיש לי למסע החיים, מעיין של אהבה ושמחה". הם נשואים מזה 20 שנה.

הנחת// חמישה. הבכורה דריה בת 24, נשואה

במגרש הביתי

"מודה אני לפני שבע בבוקר, ואז מתארגנים יחד ליום חדש. תפילה, ואת הקפה שותה בדרך לאולפנה שברוך ה' קרובה לבית, אין פקקים. במהותי אני ציפור לילה. הולכת לישון מאוחר."

"זמן משפחתי במיטבו, בלי מסכים שמפריעים. וגם אפשרות להתענג על לימוד וקריאת ספרים בנחת. תודה ה' על המתנה הזאת."

"כשיש לי שקט אני נהנית ממנו מאוד ולא זקוקה למוזיקה ברקע. ביום שישי יש פלייליסט רגוע כמו אביתר בנאי, ישי ריבו ועידן רייכל. כשמתקרבת כניסת השבת עוברים לשירי קודש, בעיקר 'שירים מבית' - האלבום של גיסי אביגדור גביש שמחיה את שירי שולחן השבת של משפחת גביש. עצב ותפארת כרוכים יחד."

שרה אהרונסון. "אני מתרגשת מאנשים שנאמנים לערכים שלהם."

"שהנחמה תהיה גדולה ועמוקה ככל כפליים מהצער והכאב שחווינו בשנה האחרונה."

"דואגת לאהוביי."

"כיום אני שקועה כל כולי במשימה הגדולה הנוכחית של ניהול האולפנה. בוטחת בה' שיכוון את דרכי בהמשך כפי שהיה עד כה."

גיבורות // "הרב קוק זצ"ל אומר שאם אתה מגדל אנשים, אז העולם כולו גדל יחד איתם. החזון הוא להצמיח בנות עם רוח גדולה, מתוך שותפות חינוכית עם כל השותפים שמסייעים בהצלחת בית הספר. למרות כל הקושי והאתגר במציאות של מלחמה, הבנות מחזיקות את שגרת היומיום והלימוד. האווירה היא של גאווה שלמרות הכול הן ממשיכות להחזיק את כל המשימות שיש לבנות בגיל הזה, ללמוד, להתנדב ולהתפתח. וזה חשוב במציאות הזאת אולי אפילו יותר מתמיד."

מנהלת במלחמה // מונתה לכהן כראש האולפנה חודש בלבד לפני פרוץ המלחמה. "שנת הניהול הראשונה שלי מקבילה למלחמה. אבל הצוות אצלנו מורגל בהרבה שנים של התמודדות עם מצבים ביטחוניים מורכבים, וכבר בשבוע הראשון חזרנו לעבוד כדי ללוות את הבנות בימים הלא פשוטים האלה. הטלטלה היא גדולה, אבל גם העוצמה והרוח של הבנות."

דור של אריות // "היו לי מורות שהיו להן בנים ובעלים מגויסים, יש בוגרות של האולפנה שהתאלמנו ותלמידות שהפכו לאחיות שכולות. זה לא קל, אבל החוסן של הצוות נסך המון כוח. מההתחלה התלמידות שאלו שאלות מאוד קשות על איך להמשיך מכאן את החיים בצורה יותר נכונה ומדויקת, והשתדלנו להיות שם בשבילן כמה שאפשר. גם ההתגייסות של הבנות למען עם ישראל נתנה המון כוח".

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמוח בנועל'ה:

משפחת יוסלס מגבע בנימין | משפחת דורון מתן | משפחת בדש חדרה | משפחת ברון בית אל | משפחת כפיר פתח תקווה | משפחת עוז כפר סבא | משפחת סמית חדרה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

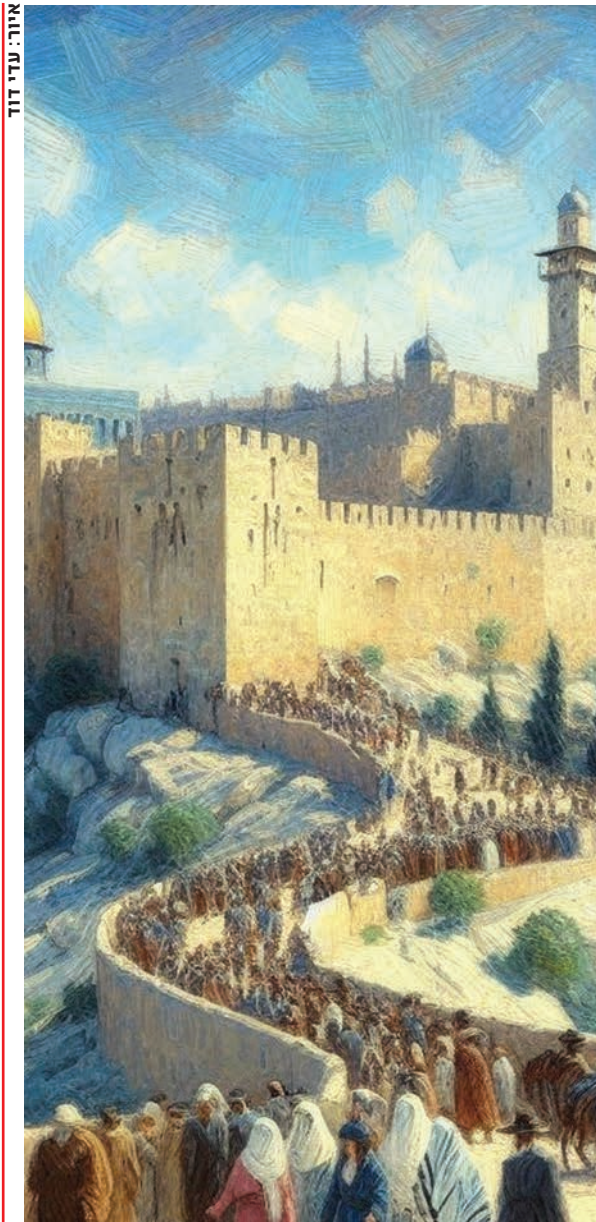
פקקים בדרך לגאולה

כך גם טיסות זולות שיקרבו את הדרום הרחוק לצפון ולמרכז. ואולי גם נראה פחות פקקים ביומים. אין ספק שיש לא מעט אנשים שמתעצבנים מהפקקים בירושלים ובכבישים, וגם לי זה קורה לעיתים. אבל גם לפקקים, כמו לכל מציאות, יש פנים שונות.

מה אתם חושבים על גרפולוגיה? כשביקשנו לרכוש את ביתנו בנצרים, נשלחנו כמקובל למבחנים במכון פיל"ת ובין התבחנים היה גם מבחן גרפולוגי. הגרפולוגיה התפתחה מאוד במאה השנים האחרונות, אך מחקרים מבוקרים הוכיחו כי יכולת הניבוי של גרפולוגים אינה עולה על זו של ניחוש בעלמא, או קריאה בקפה, או הטלת מטבע או אף דידו. התכונות היחידות שאפשר לזהות באמצעות כתב היד הן מינו של הכותב ומעמדו החברתי-כלכלי, אולם אפשר להשיג את המידע הזה בדרכים פשוטות יותר. למרות זאת, הגרפולוגיה מצליחה לשמור על חזות של אמינות אובייקטיבית. אדם שמבקש לעבוד במוסד מכובד לא יופתע אם יוזמן לבחינה של כתב ידו, אבל הוא יופתע אם יבקשו ש"מומחה" יקרא את שרידי כוס הקפה שלו או את כף ידו. ייתכן שהסיבה היא שכתב היד, בהיותו עשיר בפרטים ושונה מאדם לאדם, נותן לנו להאמין ששפע המידע הזה הוא בעל משמעות. ומה נכון באמת? הנה שני סיפורים אישיים שמסקנים את הדילמה הזאת.

כשהייתי תינוקת, אמי למדה פסיכולוגיה לתואר שלישי בלימודי ערב בברוקלין קולג'. היא מעולם לא נפגשה בתואר, ולא החשיבה את זה כחלק משמעותי מקורות חייה. במעט שסיפרה על לימודיה, היא שיתפה שבין הקורסים לתואר היה גם קורס בתחום הגרפולוגיה. באחד הימים, במסגרת שיעורי הבית לקורס, היא נדרשה להביא ציורי ילדים ולפרש אותם. אמי, שלא ממש האמינה בתורה הזאת, הביאה קשקושים שציירת, כתינוקת בת עשרה חודשים, וציירה לתמונות הנפלאות פרשנויות גדושות בסופרלטיבים וניתוחי אופי מעמיקים. היא קיבלה - איך לא? - ציון גבוה. והנה סיפור ששונה מקודמו במאה ושמונים מעלות. אחת מגיסותיי למדה קורס בגרפולוגיה ולקחה זאת מאוד ברצינות. באחד מהשיעורים היא התבקשה להביא ציור ילדים אותנטי. היא הביאה ציור של בנה הבכור המושלם (באמת), וציפתה לתשבחות. אבל המרצה בקורס חשב אחרת על הציורים הללו והתחיל לנתח את אופיו של בנה - ולא על הצד הטוב. כשהגיעה גיסתי הביתה בתום יום הלימודים היא נכנסה בזעף, ניגשה מיד לשולחן העבודה, שם הייתה מונחת התיקיה עם כל הסיכומים והעבודות שנדרשו לקורס, והשליכה באחת את כולה לפח. בזה הסתיים פרק הגרפולוגיה בחייה.

מי מחכה לספטמבר. חופש גדול, בחוץ חם ומהביל. כנראה שריבוננו של עולם החליט לבחון עד כמה עזה אהבתנו לארץ הקודש ולכן ברא אותה חמה. הכבישים במרכז הארץ צפופים, הבית צפוף, והורים צעירים רבים מחכים לספטמבר כדי שהילדים יצאו מהבית לבית הספר, או יוכלו סוף סוף לנשום. ואני רק רוצה שספטמבר לא יגיע לעולם. כי בספטמבר יוצאים הבנים מהבית בצו שמונה ואז אפסיק שוב לנשום, אחרי הפסקות נשימה ממושכות במשך השנה החולפת. איך עולם האימהות מסתובב לו. ●

אני מגיעה לתחנה המרכזית, ופשוט לא מצליחה לנוע. פקק אנושי, המון אדם גודש את המקום. ירושלים מלאה ביהודים ששוהים ברחובותיה, זקנים וזקנות, נערים ונערות, תינוקות ונשים הרות. ואני מתרגשת. הארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה מלאה בבניה, ובטבורה - ירושלים. אומנם תיירות החוץ דלילה מאוד, אבל ירושלים אוספת אל רחובותיה יהודים מכל הארץ שבאו לשהות בצל קורתה

צעדים ראשונים הביתה. היה זה קיץ מהביל. עם רב נע לכיוון גוש קטיף, ושהה שם עד ימי הגירוש הקשים. עברו 19 שנה, אך נראה כאילו היה זה רק אתמול. אני מעלעלת בקטע קטן מיומן שכתבתי בימי הגירוש מנצרים: "אנו חוזרות הביתה, ומגיעות באיחור רב אחרי שהתעכבנו בפקקים הרבים שבין ירושלים למחסום ליד קיבוץ מפלסים. במחסום מחכה חייל שמבקש תעודות. הנהגת מסרבת, ואז הוא מוריד את הכובע ומגלה כיפה קטנה על ראשו ואומר לנו: 'אני איתכם, אני מהמכונה בעצמונה, תעברו - אבל אם שוטר יעכב אתכם זה ייראה אחרת'. במחסום ליד מנחת קרני מעכב אותנו חייל שכמעט בוכה ואומר: 'אני מבין אתכם, זה קשה לי, אבל אני חייב לבקש תעודות'". והגירוש קם ונהיה. עכשיו בעל כורחנו חוזרנו לנצרים החרבה, אך למרות הנוכחות של צה"ל בכל שרוול נצרים, אי אפשר להגיע ברכב פרטי לנצרים תיבנה ותיכונן. ועם כל זה, אין יום שבו אני לא מקבלת תמונה של היישוב - פעם של בית הכנסת החרב, פעם של הים, פעם של חיילינו הגודשים את שטח היישוב, חלקם נולדו בנצרים וחזרו לשם כחיילים. אין ספק, הצעדים הראשונים לחזרה לנצרים כבר כאן.

התגשמות חזון הנביאים. השנה עומדים שוממים הצימרים בצפון, וגם הדרום נטוש בחלקו, כך שצפון ודרום נפגשים בירושלים ותנועת ההמונים מביאה לעיר פקוקה. ריבוננו של עולם מבשל מפגשים בעיר הקודש לקראת העלייה לרגל, שתהיה מאוד מאוד צפופה. בדרך לכנס 252 המופלא, שאסף אליו רווקים ורווקות נפלאים מכל הארץ, שם תפקדתי כשדכנית מן המניין, אני מגיעה לתחנה המרכזית, דבר שקורה לי לעיתים רחוקות, ואני פשוט לא מצליחה לנוע. פקק אנושי, המון אדם גודש את המקום. ירושלים מלאה ביהודים ששוהים ברחובותיה, זקנים וזקנות, נערים ונערות, תינוקות ונשים הרות. ואני מתרגשת. זו ממש התגשמות חזון הנביאים. הארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה מלאה בבניה, ובטבורה - ירושלים. ואומנם תיירות החוץ דלילה מאוד, אבל ירושלים אוספת אל רחובותיה יהודים מצפון, מדרום, ממזרח וממערב שבאו לזמן ארוך או קצר לשהות בצל קורתה. בכנס עצמו נצפו אלפים, גיבורי'על, שלא נכנעו לתעתועי החששות מפדיחה, והתאספו ובאו כדי לעשות את הדבר החשוב ביותר עלי אדמות - להשתדל להקים משפחה. נראה לי שבשנה הבאה יצטרכו לשכור את אצטדיון טדי לפחות, כאשר יגיעו כל הזוגות שנוצרו בכנס הנפלא הזה ויקיימו תפילת הודיה ענקית.

הכנה לקיבוץ גלויות. יש מי שמצליחים לברוח מהפקקים בארצנו הצפופה. יש רבים שמטיילים בחו"ל, ולאחרונה זה נהיה פשוט יותר לטוס. חברת התעופה ויזאיר השיקה מועדון 'טוס כפי יכולתך' בכל יעדיה באירופה. תמורת תשלום שנתי חד-פעמי של 600 יורו מקבלים אפשרות לטוס במחיר סמלי של עשרה יורו לטיסה. נראה כי הגאוגרפיה הופכת לכמעט חסרת משמעות. עוד מעט אדם יוכל לגור בפרוץ ולטוס בכל יום לעבודה ולונדון וחזרה בעלות אפסית, והכול נהפך לכפר גלובלי אחד. בארצנו הקטנה העניין הזה קצת פחות רלוונטי, אבל פרויקט הרכבת המהירה ופריסתה בכל רחבי הארץ, וכך הכבישים המהירים והמחלפים, הם כולם חלק מהכנת הארץ שלנו לקיבוץ הגלויות הענק שעומד אחר כותלנו.

אין לי כלום, יש לי הכול

עשרים שנה של תפילות שלא נענו הולידו תפילה אחת, שהעניקה פתאום מבט חדש על המציאות הכואבת והחסרה

לקום ולדבר עם השם. בפשטות. התחלתי לבכות, לספר לו את כל מה שעבר ועובר עליי, ולהתמרמר. זו הייתה שיחה מיוחדת, אולי עת רצון, אבל הרגשתי ממש בחוש איך השם מקשיב לי ובוכה יחד איתי.

"לפתע צצה מחשבה במוחי: אוקיי, ילדים אין לך, אבל מה כן יש? וכך, דווקא מתוך המרירות הגדולה שהרגשתי, התחלתי לספר על כל הטוב שכן יש לי בחיים. על זוגיות מיוחדת, על עבודה נפלאה שאני אוהבת וממלאת את כולי, על שולחן שבת גדוש אורחים ובית יפהפה בצפון, וגם על קשר עמוק וקרוב לקדוש ברוך הוא. השנים האלה, הבדידות, ההמתנה, הקושי, תמיד שלחו אותי אליו, להתפלל, ואני מרגישה שכל צעד וצעד שעשיתי בחיי נעשה יד ביד עם השם יתברך. לפתע הרגשתי חזק בכל ליבי שגם אם חלילה לא אזכה שמשאלתי הגדולה תתגשם, עדיין יש לי חיים טובים, חיים שווים. הרגשתי מאוד מנוחמת במקום עמוק ואמיתי, וידעתי שהמתנה הכי גדולה של החיים שלי היא האמונה וקרבת אלוקים. ולמקום המיוחד הזה הגעתי דווקא מתפילה ששוב לא נענתה".

לאין הכיל (וגם לאין היגיון כמעט), ח"י רוטל וארבעים יום וסבבים אצל כל גדול בישראל - ספרדים, ליטאים, חסידים, נסתרים, הכול. בשמיים בוודאי יש אגם קטן שנוצר מכל הדמעות ששפכתי להשם, תפילות, שיחות, בקשות, תחנונים, הבטחות. ועדיין לא נענית".

מה החיים שלי שווים?

"אבל אני רוצה לספר לך על רגע אחד, שבו קרה לי נס מסוג אחר. זה היה יום מאוד קשה בשבילי. השתדלות רפואית קשה וכואבת שעשיתי שוב שבה ריקם ונכשלה. במקביל, פגשתי חברה קרובה בת גילי עם שיירה ארוכה בבית, והבנתי שהיא כבר מצפה לבא בתור. בנוסף לכך היו סתם עוד כמה דברים קטנים שהעכירו את רוחי, כאילו שני אלו לא היו קשים מספיק. הייתי עצבנית ועייפה, ונכנסתי למיטה בתחושה נוראית. 'אתה לא שומע את התפילות שלי', מלמלתי במרירות. 'אולי אתה פשוט לא אוהב אותי... ומה החיים שלי בכלל שווים???' שכבתי במיטה וניסיתי להירדם, אך השינה הגואלת לא הגיעה. אחרי זמן מה החלטתי

לפני כמה ימים הייתה לי שיחה מיוחדת עם אישה שתמיד הייתי אומרת לה שלום ברחוב, אבל אף פעם לא יצא לי ממש לדבר איתה. נפגשנו יחד בסיטואציה שאיפשרה לנו פתאום לפתח שיחה קרובה יותר, והדברים שהיא סיפרה לי הדהדו בליבי עוד זמן רב לאחר מכן. כל כך התפעלתי מהגישה המיוחדת שלה למצב שבו היא נמצאת, והרגשתי שהתובנות שלה תרמו המון גם לי.

"הסיפור שלי שונה מרוב הסיפורים שאני מכירה", היא שיתפה אותי בפתיות. "הוא שונה כי הוא סיפור על תפילה שלא נענית. תפילה שלא נענית כבר שנים רבות מאוד. בוודאי ניחשת למה הכוונה - עדיין לא זכיתי להיפקד בילד משלי. אני נשואה יותר מעשרים שנה וממתינה מאז.

"בעשרים ומשהו שנה עוברים המון, המון. מעברים רגשיים ונפשיים שרק השם לבדו יודע. למשל, כשהאחיינית המתוקה שגידלתי כמוטע במו ידי יולדת תאומים. מעברים גופניים קשים מרוב השתדלות ומאמצים לנסות ולמצות כל אופציה שיש לרפואה המודרנית להציע, וגם המון מעברים רוחניים, נסיעות לצדיקים שנפטרו ולצדיקים חיים, קבלות לאין מספר, סגולות

פנקייק עם סלאון ופטריות גרוטא אוסייתי

8-6 מנות ראשונות

מנ 6:15
20 דקות

דרכת קושי
קלה פלוס

מוצאו של הפנקייק הטעים הזה בתאילנד. מנה ראשונה קלה להכנה, יפה ומרשימה. אפשר להכין את הפנקייקים והסלאון מראש, ורק לחמם לפני ההגשה. המנה הזאת מתאימה גם למי שאינו יכול לאכול גלוטן.

להילת הפנקייק:

- כוס קמח אורז
- חצי חבילת חלב קוקוס
- 125 מ"ל
- כוס ורבע מ' סודה
- חצי כפית כורכום
- רבע כפית מלח
- כף רוטב סויה

לדג:

- 400 גרם פילה סלאון בלי אור
- חבילת חלב קוקוס (250 מ"ל)
- ועצמות, חתוך לקוביות

מכינים את הפנקייקים: מערבבים יחד בקערה את כל החומרים ומשהים למשך חצי שעה. מחממים מחבת ומשגנים אותה קלות, יוצקים חצי מצקת על המחבת החמה ומסובבים אותה קלות לקבלת פנקייק עגול פחות או יותר. מטגנים דקה או שתיים מצד אחד להזהבה, הופכים בעזרת מרית ומטגנים עוד דקה או שתיים בצד השני. מעבירים לצלחת וממשיכים לטגן בצורה זו את כל הפנקייקים. שומרים בצד עד להגשה.

מכינים את הדג: חותכים את הדג לקוביות, ואת הפטריות והשום לפרוסות. מחממים את שמן הזית במחבת ומטגנים את הפטריות והשום עד להזהבה, מתבלים במלח ופלפל. מסיירים מהאש ושומרים בצד. מחממים שוב את המחבת, מטגנים את הדג על אש גבוהה במשך 2 דקות מכל צד עד להזהבה. מוסיפים את שלושת הרטבים וחמאת הבוטנים, מערבבים היטב עד שהכול מתאחד, מוסיפים את חלב הקוקוס, מביאים לרתיחה ומבשלים 2 דקות. מוסיפים את הפטריות והשום ומסירים מהאש. מרכיבים את המנה: מחממים שוב את הפנקייקים במחבת יבשה. מסדרים על כל צלחת הגשה פנקייק אחד. מסדרים כמה קוביות של דג ופטריות בצורה נאה, יוצקים 2 כפות מהרוטב החם על הדג, מקשטים במעט כוסברה ומגישים מיד.

ארץ כנען זה כאן

החל מ-2,590,000 ₪

*5291
050-8345072
canaan.house

בונים קהילה חזקה עם קוטג' ענק לכל המשפחה

להתעורר כל בוקר בקוטג' חלומי, לפתוח חלון וליהנות משמיים אינסופיים ופשוט להרגיש שהגעתם לגן עדן עלי אדמות.

הכירו את פרויקט כנען, שכונת קוטג'ים פרטית המעניקה לכם חווית מגורים יוצאת דופן במיקום הכי גבוה ומבוקש במצפה רמון... אם יש גן עדן הוא כאן.

פרויקט כנען מציע מגוון קוטג'ים בני שישה חדרים, בגדלים שבין 150 ל-190 מ"ר בנוי, בסטנדרט מלונאי מהגבוהים בארץ.

אכלוס
דצמבר
2024